XXII. évfolyam 41. szám Ára: 1 forint 1966. október 13

IVÁN és JOE — *Látom, nyakig benne vagy!*

Pusztai Pál rajza

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Ernesto Vera elvtárs, a kubai „Granma” nevű központi lap főszerkesztője ellátogatott Budapestre. A Ludas Matyi emlékkönyve számára mondotta el ezt a ma már mulatságosnak ható, de a maga idejében nagyon is komoly és izgalmas történetet:

– Az ellenállás nehéz éveiben szerkesztettem a Revolución című illegális lapot. Egy elvtárs állandóan az ajtóban őrködött. Feladata az volt, hogy látogató közeledését csengetéssel jelezze. Rendőr esetében egy; közömbös vendégnél két csengetés volt a megbeszélt jel; elvtársnak, harcostársnak hármas csengőjelzés dukált. Nos, egyszer aztán egyetlen éles csengetés riasztotta a kis szerkesztőséget, mely egy eldugott áruházi raktárhelyiségben székelt. Azonnal kiugrottam a hátsó ablakon és futottam, ahogy bírtam. Egy kis idő múlva üldözőim lábainak dobogását hallottam a néptelen éjszakai utcán. Oly kitartóan kergettek, hogy végül a kimerültségtől aléltan rogytam le egy fal tövében. Csak amikor egyik üldözőm megragadott, döbbentem rá, hogy munkatársaim rohantak utánam, akik nem mertek kiabálni, hogy kerüljék a feltűnést. Nem rendőr jött ugyanis hozzánk, hanem jó barát, és az őr eltévesztette a csengetést.

Ezt a történetet ki kellene függesztenem a lakásom ajtajára, hogy látogatóim megérthessék, miért van a csengő fölött egy kis cédula, melyen ez áll: Legalább kettőt tessék csöngetni!

KEDVES LUDAS!

A Magyarország, október 2-i számában, a „Nyugtalan nők” című cikkben ez áll: „Az országban körülbelül hatezer olyan községet tartanak nyilván, ahonnan a keresőknek mintegy 30 százaléka máshova jár dolgozni.”

1962-ben még csak 3207 községet tartottak nyilván hazánkban, számuk e néhány röpke év alatt megduplázódott volna? Vagy a „körülbelül” szó kissé tág értelmezésével állunk szemben?

T.
Budapest

„Totószelvényt szaküzletből!” – olvasom egy reklámkiadványon, és rögvest rádöbbenek, hogy miért nem röhög rám a sokat emlegetett Fortuna istennéni. Hát persze — mert én mindig maszektól vásárolom az „ehetit”!

Többé nem vétkezem. Csak szaküzletben fogok totószelvényt venni! Mennyivel más egy szaküzletben a kiszolgálás, nagyobb az eladók szakismerete, hozzáértése, udvariassága — gondolom magamban, s már el is képzelem első vásárlásomat a szaküzletben:

— Szerencsét kívánok, kedves totótársam, mivel szolgálhatok?

— Öt totószelvényt kérek!

— Igenis, kedves nyerő, máris adom. Friss árunk van, tessék nézni, ma érkezett, még meleg. Adhatok dupla szelvényeket, esetleg hathasábosat? A sorozat vége lehet? Nem? Kérem, tessék a közepéből. Lehet pár szelvénnyel több? A jövő héten is tessék bejönni, piros színű szelvényeket kapunk, az nagyon jól fog menni az Ön mélabús képéhez. Majd félreteszek pár szép darabot. Ajánlhatok pár lottószelvényt

is?... Becsomagoljam, vagy itt tetszik kitölteni?...

Kedves Ludas! Van értelmük az i l y e n hirdetéseknek!?

Hetényi István
Budapest

Ugyanarról a tűzesetről, ugyanazon a héten két, egymásnak ellentmondó helyszíni riportot olvastam. Egyiket az Ország-Világban, a másikat a Képes Újságban. Az még a kisebb tévedések közé tartozik, hogy a károsult Nagy-család Mihály fiát az egyik lap 18, a másik csak 16 évesnek írja. Az is csak a kisebb furcsaságok közé tartozik, hogy Nagyné, aki a Képes Újság szerint kerékpáron ment el Orosházára, az Ország-Világ szerint gyalog kezdett haza felé futni a vészhír hallatára...

A legnagyobb furcsaság az, hogy a tűzeset a Képes Újság szerint *Kardoskúton*, az Ország-Világ szerint *Lovaskúton* történt. Vajon melyik cikkíró felejtette el, hogy hol is járt *helyszíni* riporton?

Szabó Pál
Kiskőrös

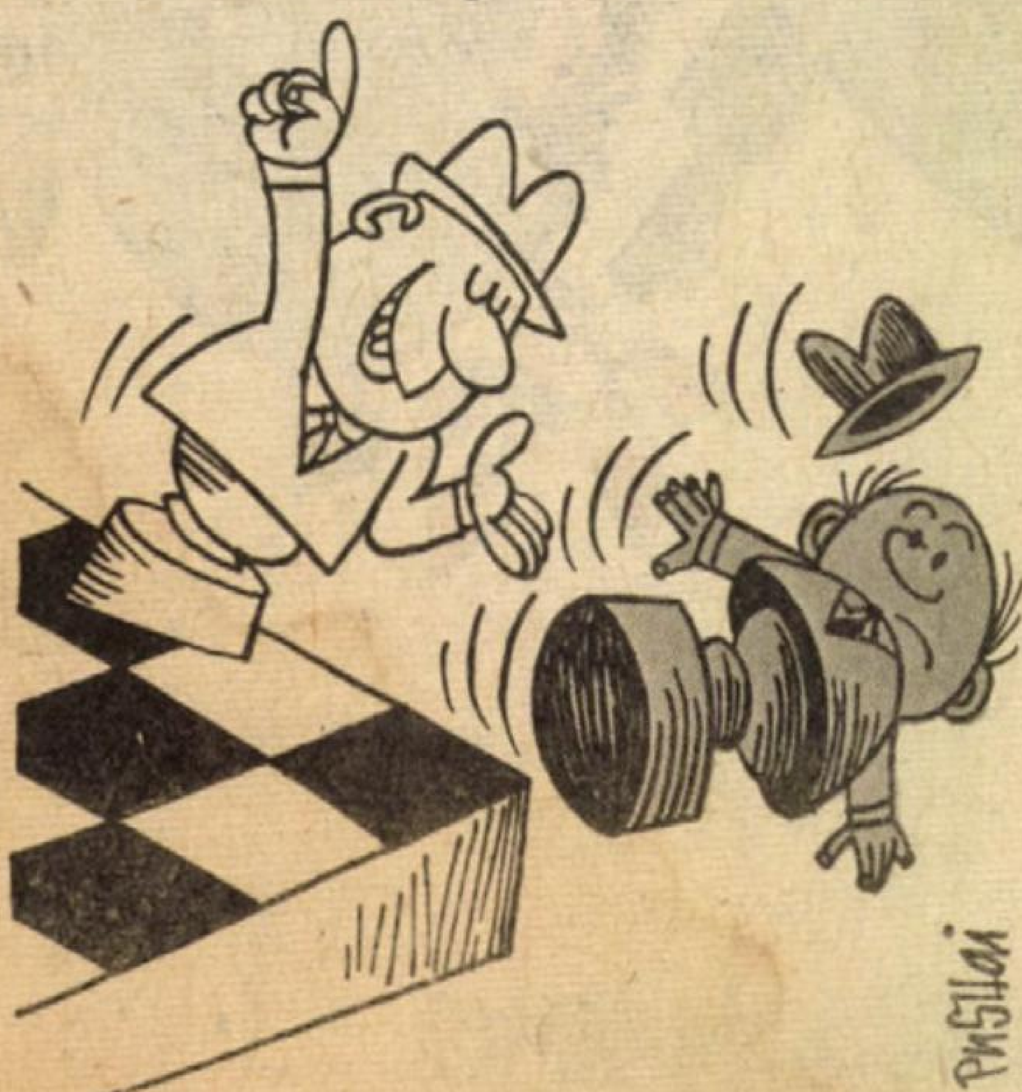
A Hétfői Hírek „Mini kontra maxi” címmel tudósítást közölt a londoni „miniszoknya-védők klubjának” tüntetéséről. A beszámolót a Daily Mirror-ból vett idézettel zárta: „A minivédő társaságnak semmi oka, hogy aggodalmaskodjék a miniszoknya jövőjét illetően. Biztosak lehetnek abban, hogy mindaddig, amíg a lányok az üzletekben miniszoknyát keresnek, meg is fogják találni.” És szorosan e szöveg alá tördelve, keretben, ott olvashattuk a hirdetést:

„Megvette már az ehetit?”

Akkor döbbentem rá: úristen, én még a múlt heti miniszoknyával is tartozom a feleségemnek!

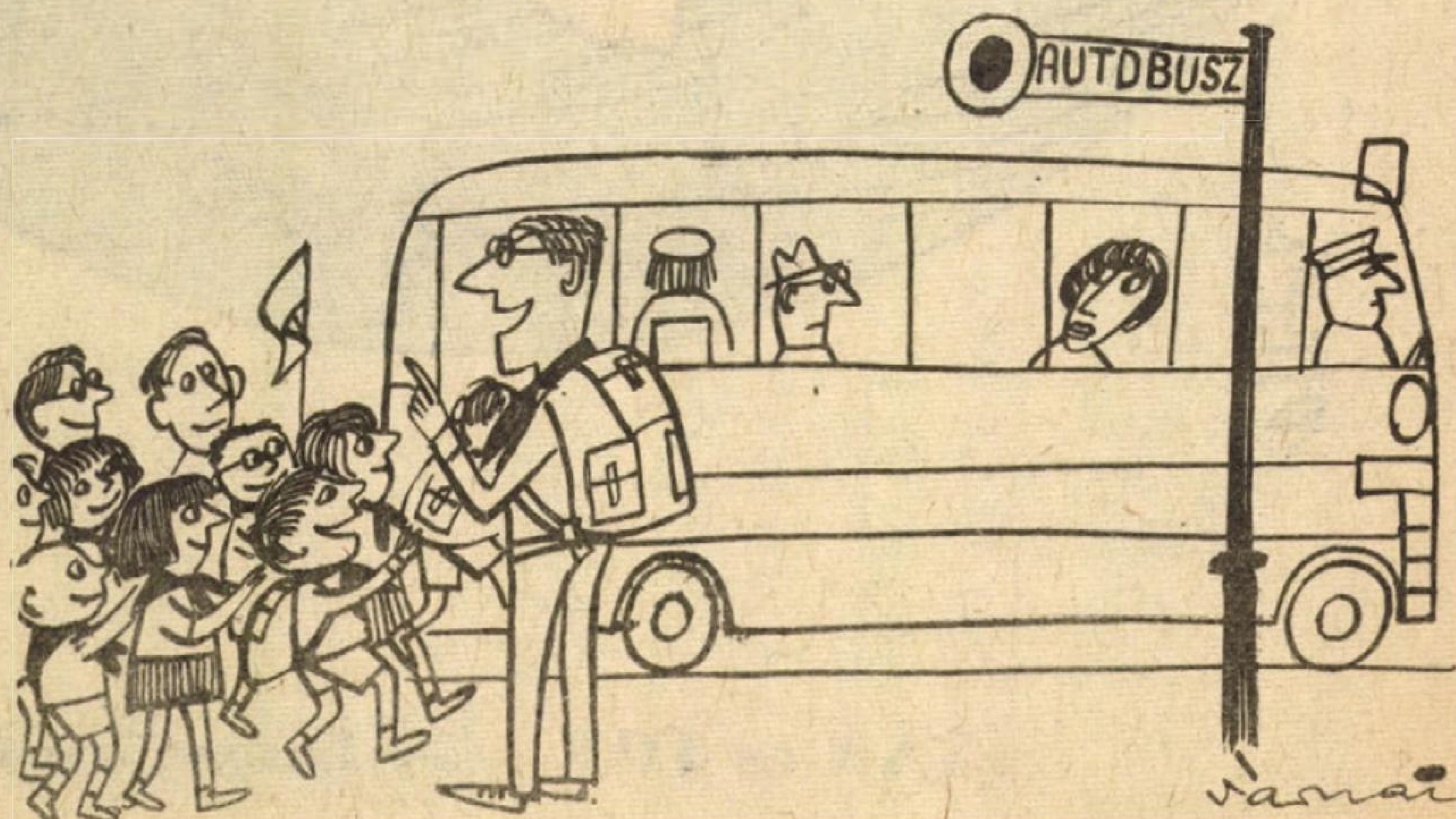
Pálvölgyi Pál
Budapest

Felelősségáthárítás

Elnézést, felsőbb utasításra tettem...

Vidám ifjúság

– Pajtások, aztán az autóbuszon, nótából ami belefér; hadd süketüljenek meg a felnőttek!

Viharos camping

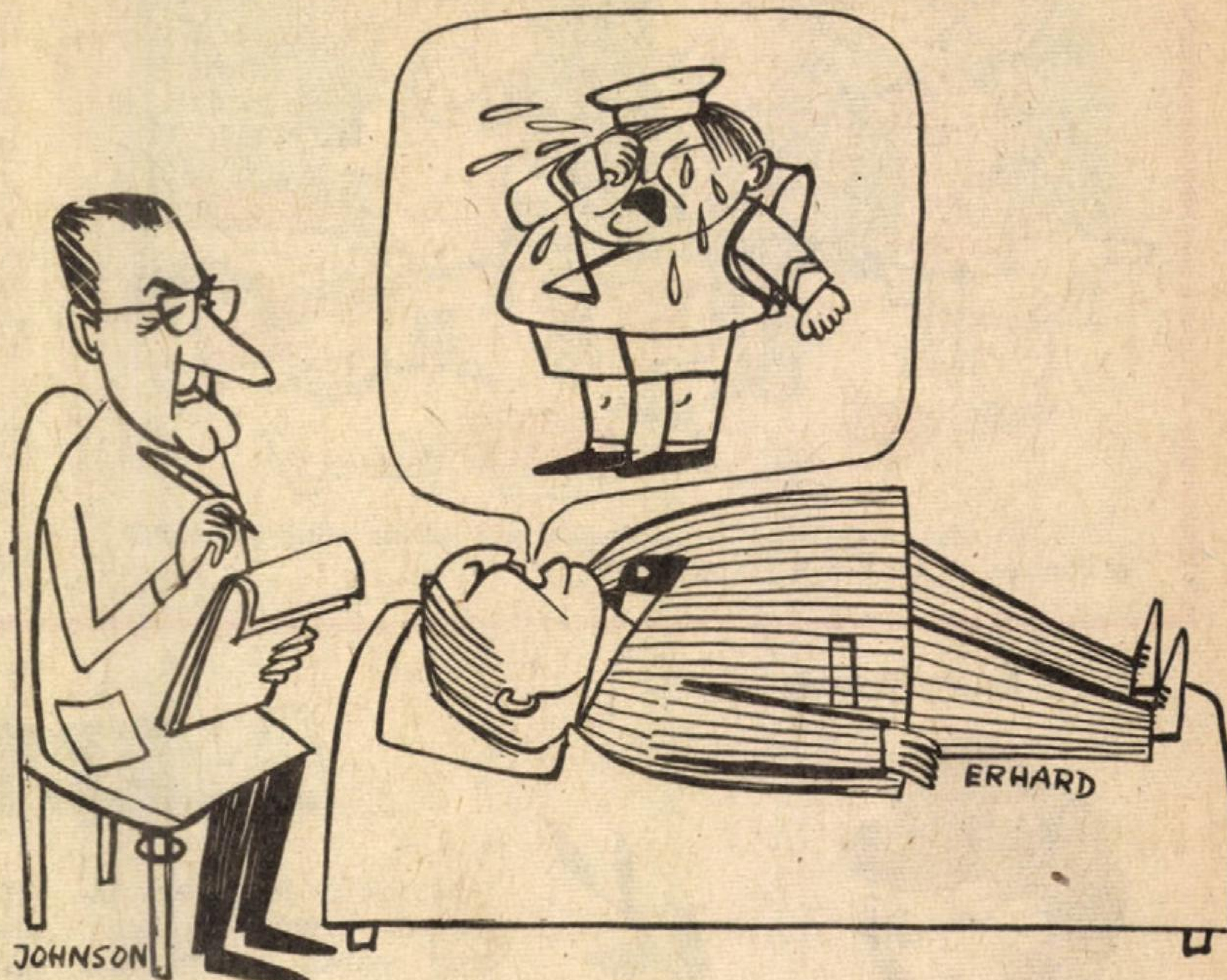

Másodpercenként félmillió kép

A japáni Nikon Kogaku gyár olyan fényképezőgépet hirdet, amely másodpercenként félmillió felvételt képes készíteni. Megnyugtató érzés, hogy az ipar késedelem nélkül követi a népszaporulat gyorsuló ütemét. Ezzel a géppel ugyanis nem egészen két óra alatt a Föld egész lakosságát le lehet fényképezni.

Pszichoanalízis

Várnai György rajza

— ... az utóbbi időben mindig az az érzésem, hogy újra kisfiú vagyok ...

Mimóza

Feldúlt, gondterhelt arcok, pityergő gépírónők, izgatott moraj, a munkatársak lábujjhegyen osonnak a folyosón, teljes a tanácstalanság...

A főnök duzzog... A főnök meg van sértve... A főnök nem írta alá a prémiumlistát... A főnök nem ette meg a tízóraiját... A főnök délben sem ment le az ebédlőbe... A főnök csak ül az íróasztala mögött és a semmibe réved... Elmarad az osztályvezetői értekezlet... A főnök nem áll szóba senkivel, a telefont sem veszi fel... Már nem is ül az íróasztala mögött, a sarokba vonult, háttal a világnak...

Rendkívüli röpgyűlés a főkönyvelő szobájában, az idegek pattanásig feszültek, egyszerre beszél mindenki.

— Itt tenni kell valamit! Tűrhetetlen állapot!

— Egy ember szenved itt mellettünk...

— Ki sérthette meg?

— Miért sértődött meg?

— Hát nincs egy férfi, aki szemtől szembe megkérdezné tőle, hogy hol a bibi?

— Én megkérdeztem, és itt a bibi — mutat a homlokán levő dudorra a munkaügyis. — Hozzám vágta a negyedévi leltárt.

— Csend! — csapott az asztalra a főkönyvelő. — Így nem jutunk dűlőre. A cél világos: a főnököt ki kell engesztelni. Ezért ismernünk kell a sértődés okát. Barátaim, rekonstruáljuk közösen a nap eseményeit. Morcosan érkezett, vagy csak itt lett morcos?

A portás kért szót:

— Felelősségem tudatában állítom, hogy reggel az

átlagosnál jobb hangulatban érkezett. Barátságosan rám hunyorított és azt kérdezte: „Remélem, nem csinálnak túl nagy felhajtást?" Én biztosítottam, hogy semmiféle felhajtást nem csinálunk, mire ő furcsálkodva mért végig és távozott.

— Hopp! — mondta a főkönyvelő. — Megvan az első nyom. A főnök felhajtást várt, de nem túl nagy felhajtást! Mi történt később?

— Bevittem neki a napi postát — jelentette Komlósiné, az igazgató titkárnője. — Mosolyogva jegyezte meg, hogy szeretné mielőbb túl lenni a cécón, őt csak feszélyezi az ilyesmi, értékes perceket vesz el a munkaidejéből. Kérdeztem, miről van szó? Azt felelte, hogy ne titkolózzam, nem áll jól nekem. Már mentem kifelé, amikor utánam szólt, hogy valóban nem tudom, milyen nap van ma? Dehogynem, mondtam, szerda van, hetedike. Azóta nem beszél velem.

A főkönyvelő elégedetten dörzsölte össze a kezét.

— Közeledünk a kibontakozáshoz. A főnök olyan, nem túl nagy felhajtást várt, amiről a portás kartársnak és Komlósiné kartársnőnek illene tudniuk, és ami ma, szerdán, hetedikén aktuális. Gondolkozzunk közösen, mi lehet az?

Csend. Mindenki gondolkozott, de senkinek sem jutott az eszébe semmi. A folyosóról hirtelen fürgén menetelő léptek zaja hallatszott, és vidám ének csendült fel:

Mint a mókus fent a fán,
Az úttörő oly vidám...

Mindnyájan kitódultak.

Fehér ingben, piros nyakkendővel a szomszédos általános iskola Mókus-őrsének tagjai vonultak be az igazgató szobájába. Ismerték a járást, hisz az őrsöt a vállalat patronálta.

A kartársak rémülten néztek egymásra, amilyen kedvében van most a főnök, megeszi ezeket a szegény mókusokat! A gyermek a legdrágább kincsünk, gyerünk utánuk!

A küszöbön megtorpantak.

A szoba közepén, a boldogságtól fátyolos szemekkel ott állt a főnök, a szívéhez celofánzacskóba dugott virágcsokrot szorított, és meghatottan hallgatta a legkisebb mókus felköszöntőjét:

— ... és a szocialista építésnek az érdekében még sok-sok boldog névnapot kívánunk az igazgató pajtásnak!

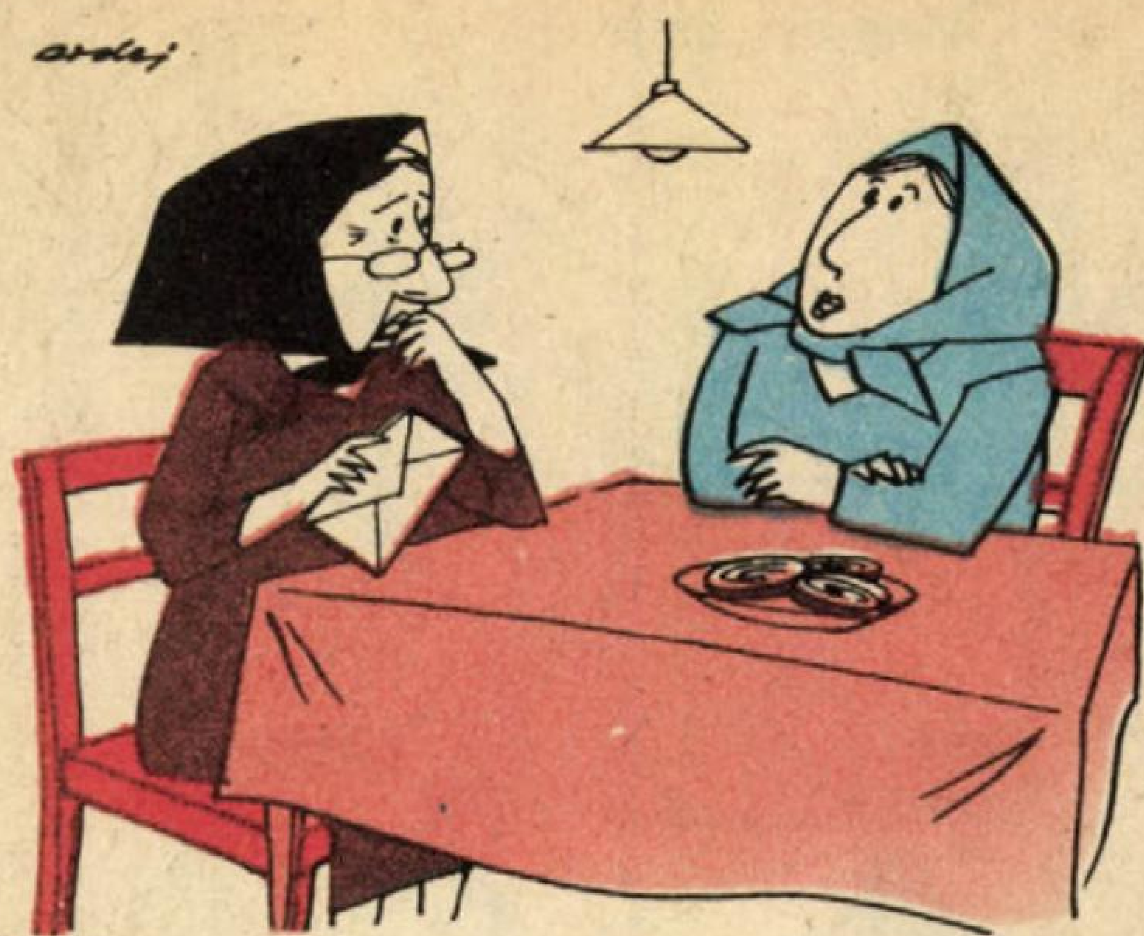
A főnök könnyezve csókolta meg a szónokot, aztán az apróságok feje felett lesújtó pillantást vetett a küszöbön túl restelkedve topogó munkatársaira.

Kürti András

Öregek hete

– És adja az ég, hogy a nagymama még sokáig töltse körünkben az öregkori megérdemelt pihenés éveit!

– Na, és törődik veled a tanár fiad?
– Hogyne, minden levelemben kijavítja a helyesírási hibákat!

Bizonytalanság

– Szeretem . . . nem szeretem . . .

KUTYANYELV

Gyakran járok egy bizonyos hivatalba, ismerem szinte valamennyi alkalmazottját. Minden alkalommal érdeklődöm T. Oszkár előadó hogylétéről, akiről számtalan, szebbnél szebb történet kering. T. Oszkár iszik. A főnöke már többször figyelmeztette írásban, egy alkalommal fegyelmi büntetése is volt amiatt, hogy az egyik ügyfelet az asztal alatt pálinkával kínálta meg.

T. Oszkár rendszeresen késve jár be a munkahelyére. A hivatal két termelési értekezletén is napirendi pontként szerepelt T. Oszkár, a késéseiért. A termelési értekezlet maga elé idézte T. Oszkárt, meghallgatta őt, és jegyzőkönyvbe vette T. Oszkár beismerő önbírálatát.

Egyéb hanyagságai mellett súlyosan vét T. Oszkár az ügyiratok intézési rendjében is. Több fontos okmány veszett már el a kezei között, kapott már pénzbüntetést és prémiumelvonást.

Nem hagyhattam szó nélkül, és legutóbb megkérdeztem a hivatal vezetőjét, meddig nézik még el T. Oszkárnak a magatartását, miért nem mondanak fel neki.

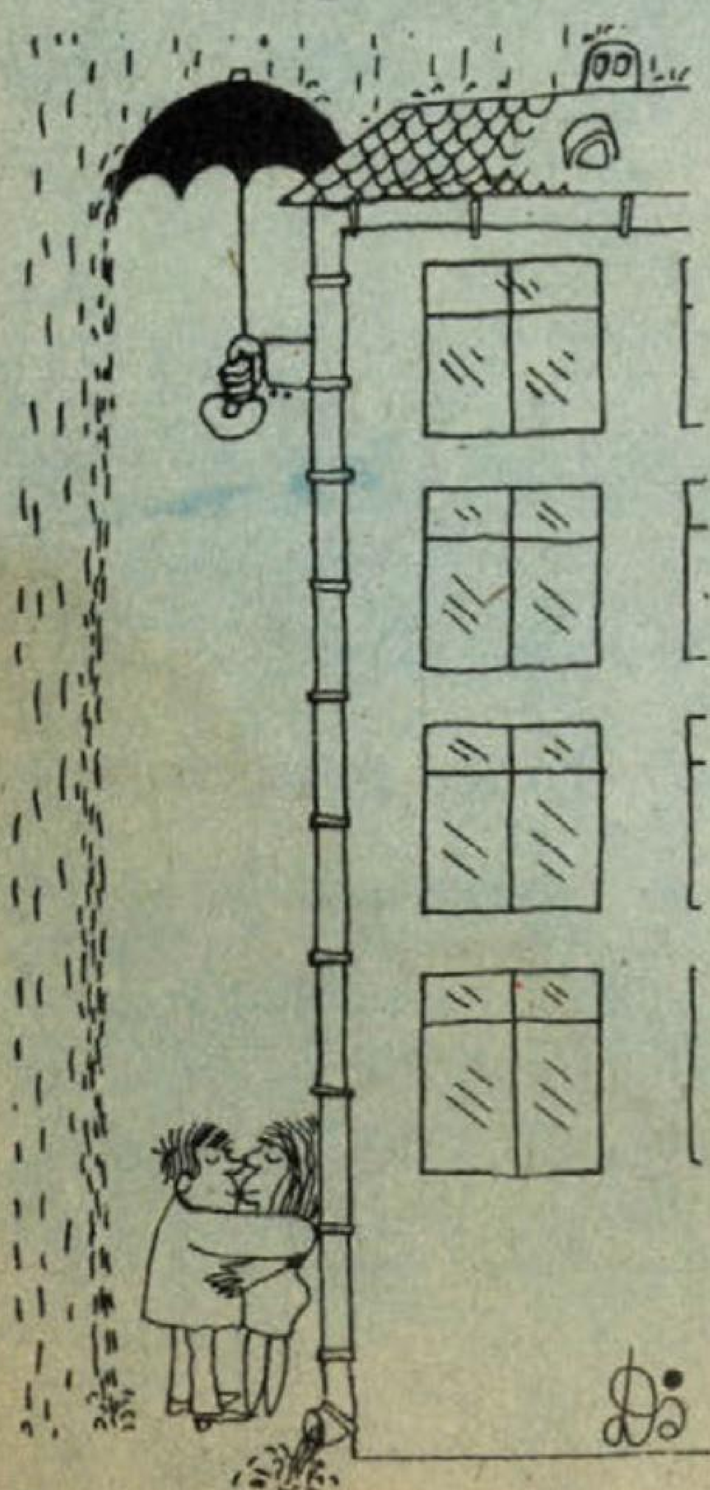
A hivatal vezetője erre így felelt:

— Isten ments! T. Oszkár nagyon fontos ember a mi hivatalunkban. Ő a negatív példakép! *Neki* nem emeljük a fizetését, *tőle* vonjuk meg a juttatásokat! Belső életünk nélkülözhetetlen embere T. Oszkár. Kiesése pótolhatatlan veszteségként érintene minket!

És meleg szeretettel nézett T. Oszkár után, aki éppen most surrant végig a folyosón a kijárat felé. Fél órával a munkaidő befejezése előtt.

(somogyi)

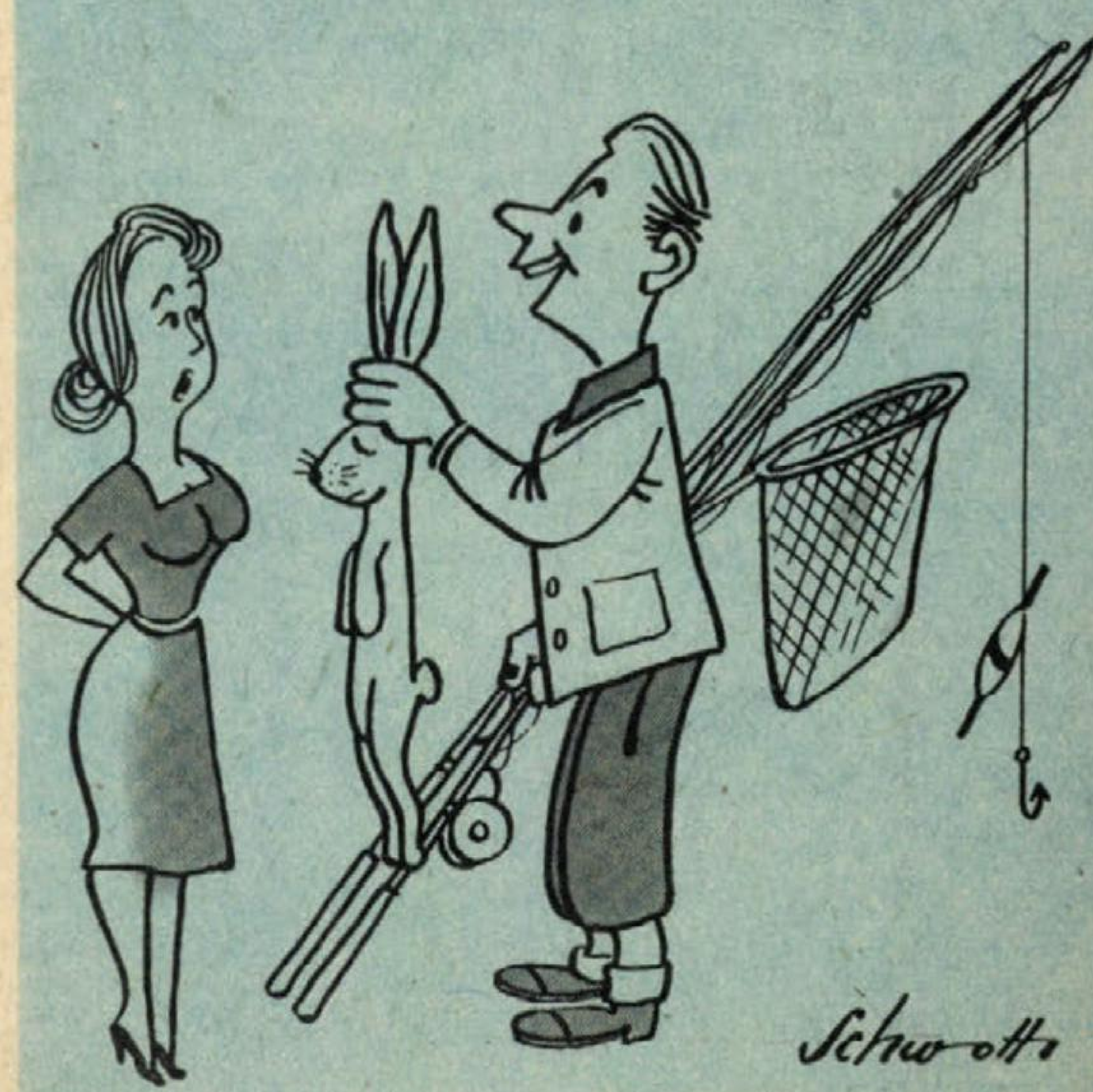
Ifjúságvédelem

Őszi búcsú a Szigettől

Kezdő horgász

– Ide nézz, fiacskám, milyen jó kapásom volt . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT KIS ÜGY

1

Miért hiánycikk a falusi emberek nélkülözhetetlen, mindennapos munkaeszköze: a négyágú vasvilla? Ha már vasvillát nem kapunk, legalább néhány jó tanácsot adnának arra, hogyan lehet vasvilla nélkül szénát vagy szalmát kazlazni, az állatok alomját kitakarítani?

Varga György
Mágocs

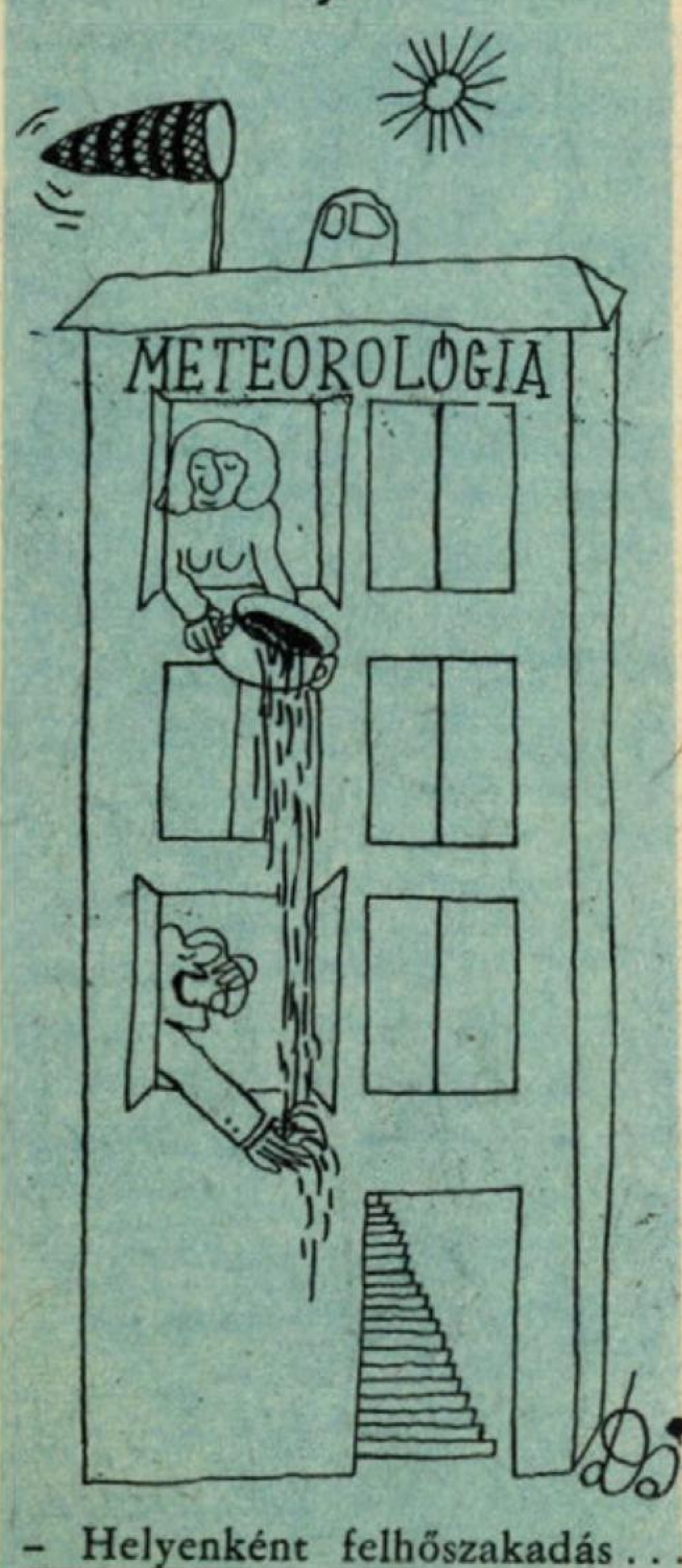
2

A budai Vízivárosban újabban gomba módra nőnek ki az új lakóépületek, elsősorban a Vitéz, az Iskola, a Horváth, a Gyorskocsi, a Medve, a Csalogány, a Kacsa és a Fő utcában. Ahol nő a lakosság száma, ott javítani kell a közlekedést! A Fővárosi Taxivállalat azonban fordítva gondolkodik. Nemrégiben szüntette meg a Víziváros egyetlen taxiállomását a Batthyány téri vásárcsarnok előtt.

Néhány távoli taxiállomás azért szerencsére gyorsan megközelíthető, mert a villamossíneket egyelőre még nem szedték fel a környéken . . .

D. E.

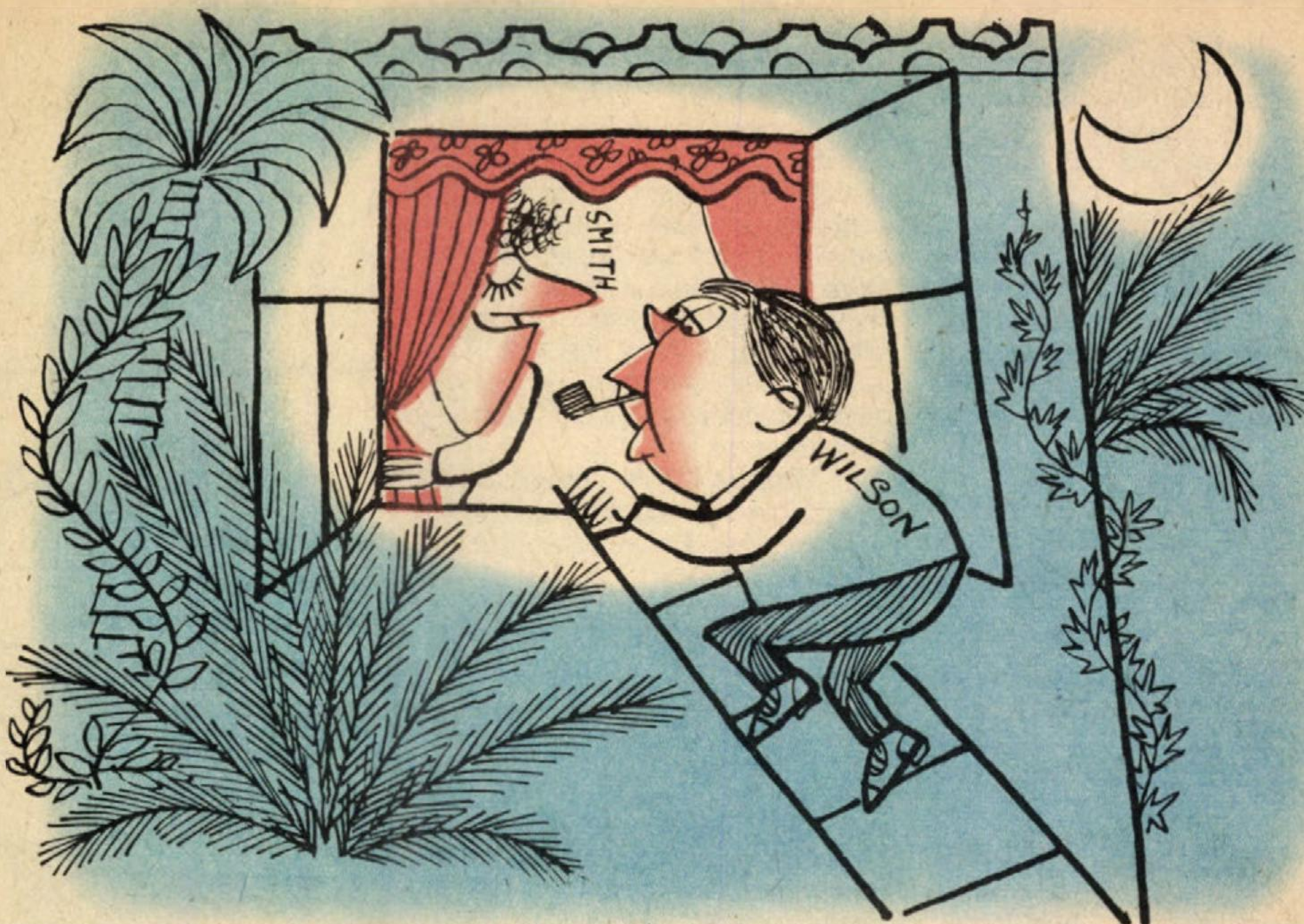
Időjóslás

– Helyenként felhőszakadás . . .

Angol–rhodesiai titkos tárgyalások

Fülöp György rajza

Wilson: Tudod, drágám, vigyáznom kell a jó híremre.

Ketten beszélnek

— Nos, kislány? Sehol semmi?

— Sehol és semmi, professzor úr. És önnél?

— Semmi. Pedig tudom, hogy én hatvanöt éves vagyok és maga huszonegy, tehát a film, a színdarab és a regény törvényei szerint nekünk egymásba kellene szeretnünk. Úgy dobog a szívem, mint szokott. És a magáé?

— Az enyém is.

— Lehet, hogy maga nem néz rám fel elég áhítattal? Vagy talán nem ambicionálja, hogy belőlem egy szerelmes, vidám kamaszt csináljon?

— Nem hiszem, hogy itt volna a hiba, professzor úr. Talán inkább az a baj, hogy maga még nem unja eléggé tiszteletre méltó, hűséges, de érdektelen feleségét.

— Én unom, ami azt illeti, de mégsem vagyok magába esve, kislány. Pedig amennyire csak lehet, erőltetem. Mióta ülünk itt a padon a kora őszi alkonyatban lombhullás közben?

— Négy hete, professzor úr.

— Kétségbeejtő. És még sehol semmi. Boroszlay Tivadar regényében a második napon magába szerettem. Két napig vívódtam, aztán megcsókoltam.

— Így volt. Én pedig elhatároztam, hogy még egyszer utoljára, „kapuzárás" előtt visszaadom az ifjúságát. Legalább tépelődni tessék, mint Simek Soma filmjében.

— Nem megy, mit csináljak? Itt ülök maga mellett, mellemen ki van tűzve a Kossuth-díj, a Nobel-díj, a Vitel-díj és az Ösztön-díj, a tagjaim reumásak, magának kellene lennie az utolsó fellobbanásnak, és mégsem megy.

— Várjunk még egy kicsit, professzor úr. Hátha rájövök, hogy az én Bandim tulajdonképpen egy éretlen tacskó, táncoslábú, de üresfejű alak, mint Morton Márton darabjában, és valahogyan mégiscsak magába szeretek . . . Ne adjuk fel a reményt.

— Nem volna szíves turkálni egy kicsit az én ősz fürtjeimben? Hátha megjön a gusztusa, kislány.

— Ne bennem tessék keresni a hibát folyton. Hol van például ilyenkor a professzor úr öreg, de megértő feleségee?

— Injekciós kúrán a háziorvosánál.

— Ez a baj. Mert neki most erre kellene hajtatnia és meg kellene látnia minket, mint Boroszlaynál. Akkor aztán felkeresne engem albérleti szobámban, mint Simek Sománál, és könnyezve kérné vissza tőlem magát, mint Morton Mártonnál.

— Mit érnénk vele? Maga nem sikoltaná, hogy „öregen is szeretem!", mint Boroszlaynál, nem inna mérget, mint Simek Sománál, és nem én operálnám a műtőben, mint Morton Mártonnál. Mert kettőnk között valahogyan az egész dolog másként van, beszélgetni sem igen tudunk, nemhogy szerelemre lobbanni. Azt mondom, ne erőltessük tovább a dolgot.

— Helyes. És ne is üljünk tovább itt az őszi alkonyatban, mert felfázunk. Nekem már kétszer volt hólyaghurutom.

— Én meg egész éjjel krákogok, ha meghűlök. Merre megy, kislány?

— Erre lefelé, a villamoshoz.

— Én autóbusszal megyek. Hát minden jót.

— Nincs harag azért, ugye, professzor úr?

— Semmi baj, kislány. Rosszul lettünk megírva, túlságosan életszagúra sikerültünk.

(t.)

Látogató

Viharvert ábrázatú, ötven év körüli nő kopogtatott a napokban szobám ajtaján. Köszönés nélkül a tárgyra tért:

– Ezt írja meg, ha meri! Özvegy Droznicsek Tivadarné, a Külső Gázszag utca 12-ben felháborító módon kihasználja az albérlőit. Főleg a vidékről Pestre vándoroltak közül kerülnek ki ezek

az albérlők. Ágyak természetesen nincsenek a szobában, csak hatalmas matracok. Ugyanis így nagyobb a helyiség befogadóképessége. Este hat óra után tilos a villanygyújtás, nevetés, pityergés, hangos lélegzés. Egy lakó éjszaka legfeljebb egyszer fordulhat meg fekhelyén, balról jobbra vagy jobb oldalról bal oldali irányba. Ugyanis a matrac így kevésbé kopik. A főbérlő fegyelmezési módjai: először szóbeli megrovás, dorgálás, szükség esetén pofonok. A lakbér húsz évre előre kifizetendő. Nos hát, erről van szó. Nagyon kérem, ezt írja meg. Még egyszer a pontos cím: özvegy Droznicsek Tivadarné, Külső Gázszag utca 12.

– Mondja, kije magának ez az özvegy Droznicsekné? – kérdeztem kíváncsian látogatómtól.

– Én vagyok személyesen – húzta ki magát büszkén. – Tetszik tudni, az albérleti hirdetés pénzbe kerül. De ha a sajtó lehozza a cikket a pontos címemmel, az ingyen reklám, ugyebár. Van még két helyem a könyvszekrény tetején. A vidékről felvándorlókat ezzel is boldoggá teszem. Még egyszer, ne tessék a pontos címet elfelejteni. Legyen nyugodt, nem leszek hálátlan – nézett rám sokat ígérően özvegy Droznicsekné, és eltűnt a szemem elől.

g. sz.

Nálunk is történhetett volna

Barát József rajza

BOSSZÚ

Rettenetesen megharagudott a kritikus a költőre. Visszamondták neki, hogy a költő olyan undorító fráternak, irodalmi hatökörnek nevezte őt, aki még a nagyvárosok lakóit fojtogató szennyes levegőt sem érdemli meg. A kritikus felháborodása határtalan volt. Először arra gondolt, hogy megpofozza a költőt, de erről a tervéről hamar lemondott, mert nem tartotta méltónak egy inkább szellemi, mint fizikai erejéről nevezetes mintegy 159 centiméter magas férfiúhoz az alantas erőszakot. Az is átfutott az agyán, hogy megvereti a nyomorultat, ezt a tervet azonban túlságosan alattomosnak és költségesnek tartotta. Amellett, mint hamarosan rájött, fölöslegesnek is, hiszen ott van a kezében a kritikusi bunkó, azzal akkorát csaphat a költő fejére, amekkorát csak lehetővé tesz az irodalomtudomány. Az ostorozó kritikát szívesen közlik az újságok, a dicsérőtől viszont idegenkednek, hiszen folyik a harc a sajtó unalmassága ellen.

Elhatározta, hogy alaposan lerántja a szemtelent. Megírja róla, hogy minden egyes verse merénylet az értelem ellen, a nyelv felelőtlen kicsavarása, a költészet megcsúfolása, ízetlen halandzsa, szélhámosság, elmebajosok szórakoztatása, rosszhiszemű ködösítés, elcsépelt témák újrataposása álarcban, mindez a tehetségtelenség elviselhetetlen agresszivitásával, satöbbi, satöbbi.

— Szolgám leszel a másvilágon! — suttogta, miközben piros golyóstollával a vér illúzióját keltve szántotta a papírt.

Amikor elkészült a gyilkos írással, megmutatta bölcs, öreg barátjának, akit a környéken Alfonz atyának ismernek. Alfonz atya végigolvasta a vitriolos hangvételű cikket, bólintott, majd mélyen zengő hangján ezt mondta:

— Jó cikk. De ha valóban haragszol rá, akkor írd meg a fordítottját!

— Miért? — kérdezte a kritikus elképedve.

— Majd meglátod! — válaszolt a bölcs mosolyogva.

A kritikus vállat vont, hazament és átírta a cikket. Megírta, hogy a szóban forgó költő kimagaslik a mai világirodalomból, napjaink Petőfije, Arany Jánosa és Vörösmartyja. Egyesíti magában Goethe egyetemességét, Shelley angyalian lázadó idealizmusát és Poe földöntúli titokzatosságát. Lángolóan új költői jelrendszerrel ajándékozta meg a világot, szinte a végtelenségig tágította ki a szavak jelentését, s egyetlen lendülettel törte át az érthetőség kispolgári határait. Nincs senki, aki a nyomába léphetne, óriás ő a törpék között, szánalmas dadogássá torzul körülötte minden más költői kísérlet. Ő nemcsak költő, ő maga a költészet.

A cikk kétféle következménnyel járt. Először is a költő bocsánatot kért a kritikustól, s nem értette, hogyan ismerhette félre ezt az éles ítéletű, mély felfogó képességű irodalomtudóst, aki a költészet legnagyobb szakértője, s különben is közismerten vonzó egyéniség.

A másik következmény viszont Alfonz atyát igazolta. A költőt ugyanis két költőtársa megleste egy sötét utcában, leütötte és véresre verte. Csak egy tekintetben nem volt teljes a kritikus bosszúja. A költő ugyanis boldogan szenvedett.

Feleki László

MOSZKVAI anziksz

A RUHATÁROS

Moszkvában meg kell szokni az arányokat: a széles utakon nyolc-tíz sorban közlekedő rengeteg autót, a régi és az új felhőkarcolókat a Moszkva folyó partján. Minden nagy, szinte óriási, csak a pénz, a rubel kicsi, amivel nem azt akarom jelezni, hogy kevés, mert ott is éppen úgy van,

mint nálunk Budapesten: az egyik embernek kevesebb van, a másiknak több. A rubel a szó szoros értelmében kicsi, egy huszonöt rubeles terjedelme például a mi száz forintosunknak körülbelül a fele, pedig mintegy háromszázötven forintnak felel meg. A tízrubeles még kisebb, az egy rubeles papírpénz pedig még ennél is kisebb. Megemlítem még a kopejkát, amely egészen pici, aprócska érme. A pénzreform óta most láttam először az új rubelt és az új kopejkát.

Ennyit el kellett mondanom ahhoz, hogy az olvasó megértse annak az éttermi ruhatárosnak az emberi nagyságát, akivel én tíznapos moszkvai tartózkodásom idején, minden délben kapcsolatba kerültem.

Ebéd után ugyanis, amikor távoztam az étteremből, felsegítette rám a kabátot, és én szerényen a ruhatár pultjára helyeztem a fentebb említett legkisebb pénzegységet. Udvariasan meghajolt és megköszönte a gavallériámat.

Az utolsó napok egyikén, kedves kísérőmnek, a magyar szatirikus írások hűséges orosz tolmácsolójának, Jelena Tumarkinának, ebéd közben szóvá tettem, hogy ezért a csekély egy forint és negyven fillért kitevő ruhatári díjért milyen rendkívül udvariasan vesz tőlem búcsút naponként a ruhatáros, ami nekem azért különösen feltűnő, mert a mi ruhatárosaink, a budapesti éttermekben még két forintért sem ilyen hálásak.

— Milyen pénzt teszel te a ruhatáros asztalára? — kérdezte beszélgető partnerem, amire én megmutattam azt a legkisebb pénzegységet, amelyre a fentiekben már hivatkoztam. Harsány nevetésben tört ki.

— Nem vagy valami nagy gavallér! — Tudod te, mennyit adtál mindennap a ruhatárosnak? Tizennégy fillért. Egy kopejkát.

Fülig vörösödtem, keresztülrohantam a hosszú éttermen, és letettem a ruhatáros pultjára egy rubelt, tehát tizennégy forintot.

A ruhatáros észrevehetően csodálkozott, de már bizonyára megszokta a külföldiek hobbyjait, s a szokott udvariassággal meghajolt. Akkor láttam, hogy ez nem az a ruhatáros, akinek én naponta, az egy kopejkát fizettem olyan nagy gavalleriával.

AZ ÉTTEREMBEN

Ahogy a magyar ember szereti a bort és a pálinkát, legalább annyira szeretik a moszkvai emberek a vodkát és a konyakot. Persze, Moszkvában is éppen úgy vigyáznak arra, mint nálunk, hogy aki már sokat ivott, azt ne szolgálják ki, és különösen ne adjanak több szeszes italt annak, akiről látszik, hogy már be van rúgva. Egy ilyen fiatalembertől tagadta meg a kiszolgálást a pincér. A nyilvánvalóan italos ember erre határozottan tiltakozott.

— Ön, kedves barátom, visszaél a helyzetével. Aki be van rúgva, az duplán lát mindent. Nézze, itt jön ez a macska. Ha én részeg volnék, négy szemet látnék, de csak kettőt látok, és így vi-

lágos, hogy nem vagyok részeg.

— Bocsánatot kérek — mondja a pincér szerényen és udvariasan —, de ez a macska nem befelé jön, hanem kifelé megy.

*

Persze, ez csak egy moszkvai vicc volt, de elmondok még egyet, aztán meg még egyet, mert a moszkvaiak éppen úgy szeretnek viccelni, mint a budapestiek. Néhányat összegyűjtöttem belőlük és elhoztam magammal Pestre.

MÉG EGY VICC

A társbérlők a konyhában összetalálkoznak.

— Mi az, szomszédasszony, maga beteg?

— Honnan gondolja, hogy én beteg vagyok?

— Már harmadik reggel látom, hogy az orvos elmegy magától.

— Furcsa — feleli a másik szomszédasszony. — Én sohasem kérdeztem még meg önt, kedves szomszéd-

asszony, hogy lesz-e háború, pedig magától már több mint egy hónap óta minden reggel egy katonatiszt megy el.

ÉS MÉG EGY VICC

Egy írót szenvedélyesen megkritizáltak, hogy elszakadt a tömegektől, messze áll az élettől és nem ismeri az embereket. A kritika hatására elhatározta, hogy közelebbről tanulmányozza ezentúl az életet, de messzire nem akart utazni. Kiment az egyik pályaudvarra, ahol mindig rengeteg vidéki érkezik Moszkvába, és amikor most az író meglátott közöttük a váróteremben egy parasztinges, ősz szakállú, muzsik kinézésű embert, aki a teát ódivatú vaskorsóból itta, beszélgetni kezdett vele.

— Jól vetünk? — kérdezte tőle vidéki kiejtéssel. — Jól dolgoznak a traktorok?

Az író ugyancsak remekbe szabott vidéki dialektusban kapta meg a választ, és módfelett örvendezett a bácsika parasztos nyelvezetének. Emberére akadt!

— Én író vagyok itt Moszkvában — mondta és bemutatkozott. — Örülök, hogy találtam egy igazi embert a népből.

— Én pedig színész vagyok a moszkvai Művész Színházban — felelt az ősz szakállú bácsi —, és kijöttem ide a pályaudvarra a tömegek közé, hogy bele tudjam mágam élni a legújabb szerepembe.

Földes György

Elégedetlen feleség

– Kár volt leköltözni a fáról! Hol találok én ekkora barlanghoz egy bejárónőt? . . .

Már tizenhat csikója van Imperialnak!

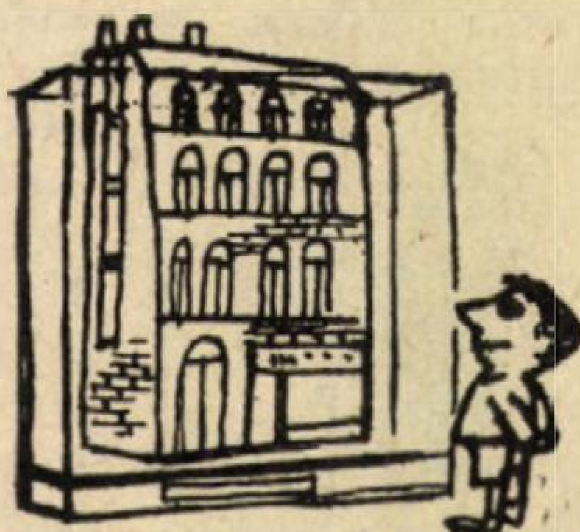

– Könnyű neki, menő fej a papája!

A pESTi SKANZeN

Minap a sajtó hírül adta, hogy Szentendre határában rövidesen felépül az országos skanzen, az első magyar szabadtéri néprajzi múzeum. Itt szakszerűen rekonstruálják majd a parasztember jellegzetes életét. Lesz originál zsúptetős házikó, istálló, pajta, gémes kút, ól ésatöbbi, ésatöbbi. Sőt még korabeli kézműves műhelyeket is berendeznek.

Nos, amikor erről az okos tervről olvastam, rögtön az jutott az eszembe, hogy a jellegzetes pesti életforma egy darabkáját szintén meg kellene őrizni valahogy az utókor számára. Miért ne lehetne mondjuk a József-, vagy a

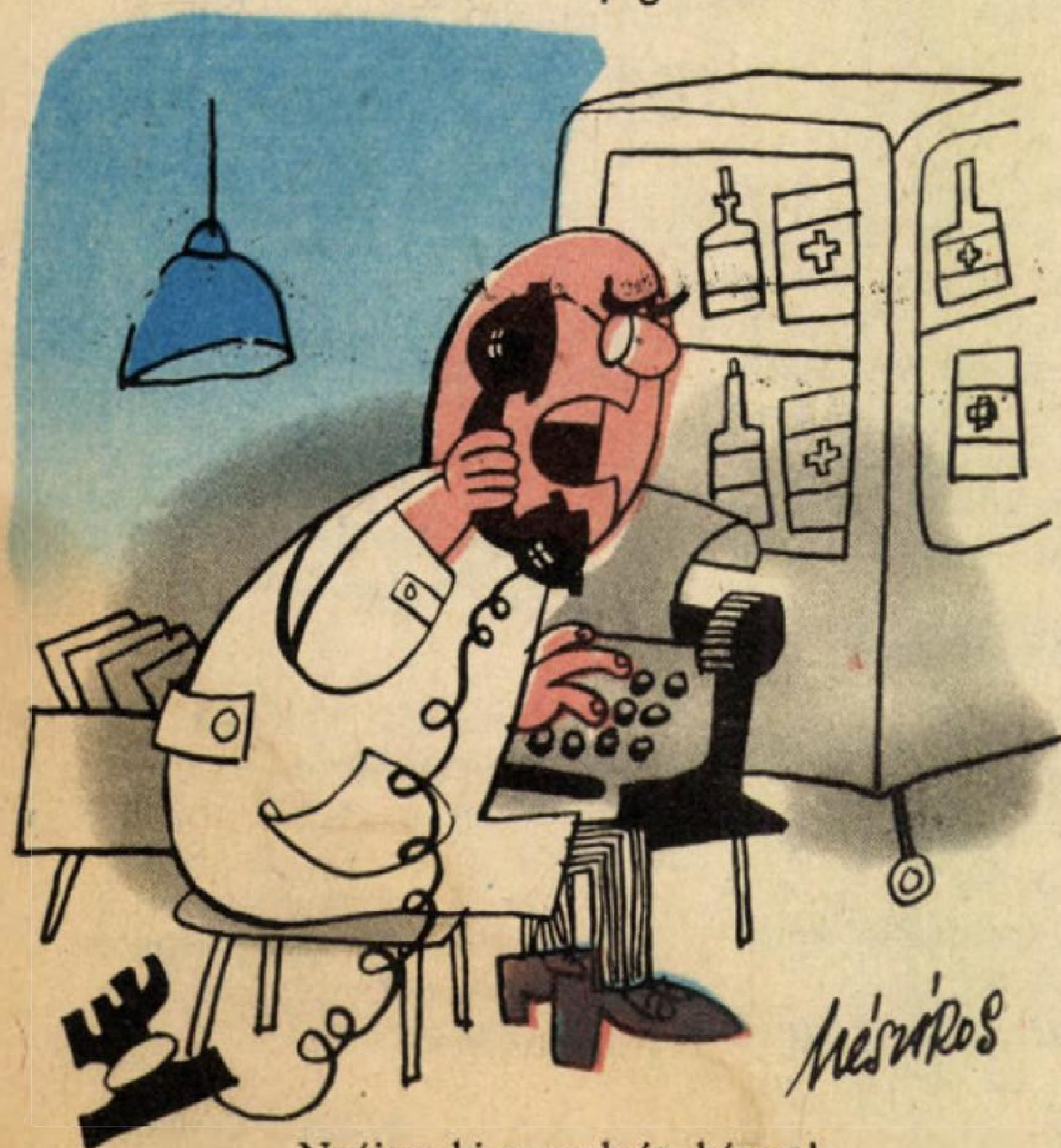
Terézvárosban is egy szabadtéri néprajzi múzeumot létesíteni?! A pesti skanzent!

Elmondom, hogy szerintem miket tartalmazhatna a látványosság. Elsősorban is egy három- vagy négyemeletes kopott bérházat, amelyben valahol állandóan csőrepedés van. A látogatók az udvaron magnetonfonról hallanák a segédházfelügyelő hangját, amint épp kiabál a gyerekekkel, mert a büdös kölykök felfordítják az egész házat. A gangon hatalmas virágcserepek torlaszolnák el az utat, és a mosókonyhában egy vidékről felköltözött sokgyermekes család lakna átmenetileg, a tanács engedélye nélkül... A házban lehetne egy Közért is, udvariatlan eladókkal, akik elvből nem adják oda soha senkinek a panaszkönyvet, miáltal sikerül elnyerniük „A béketábor legmeghittebb csemegeboltja” feliratú vándorzászlót. A fényűzően berendezett Közért mellé ellentétként javasolnék egy snassz maszek gyümölcsöst, ócska, roskatag polcokkal és az üzlet előtt a tulaj vadonatúj Jaguárjával.

Jelzem, nem ártana minél hamarabb elkezdeni az objektumok gyűjtését a pesti skanzenhez, mert ötven vagy száz év múlva esetleg már nem lesz ilyen könnyű a beszerzésük!

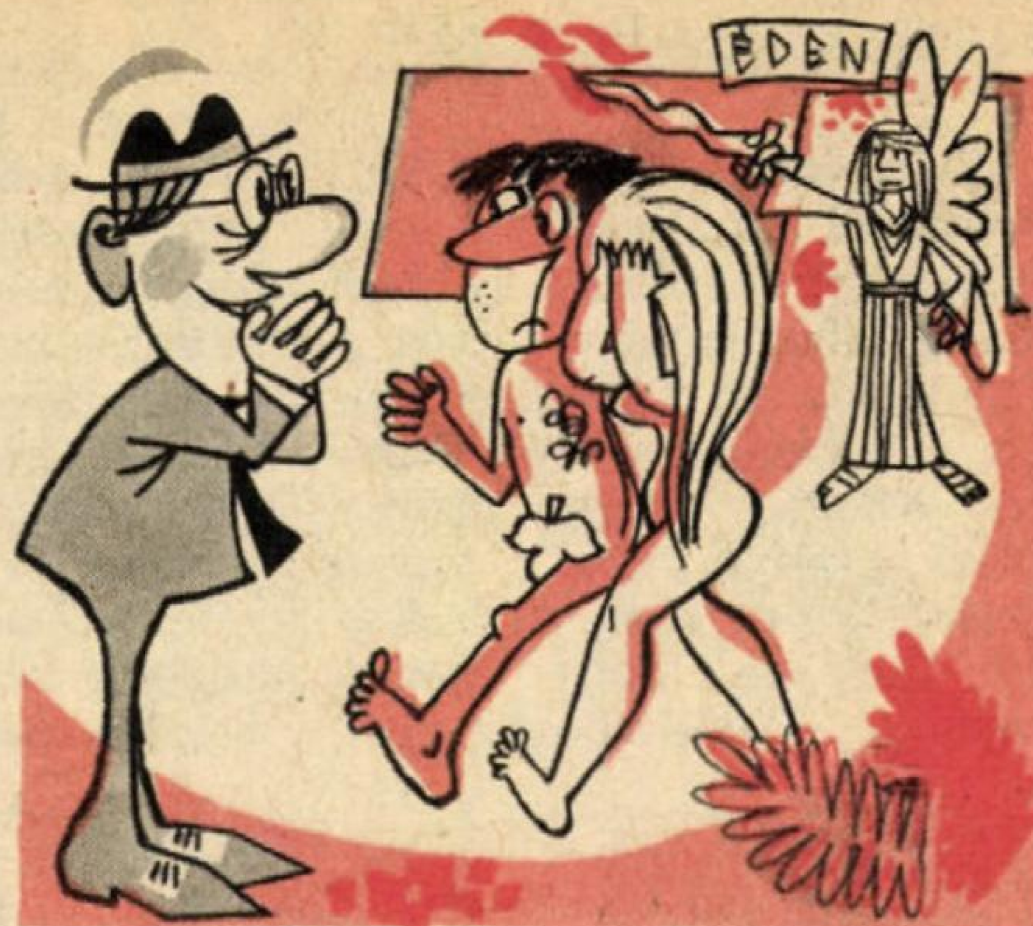
Dalmáth Ferenc

Abszolút elfoglalt orvos

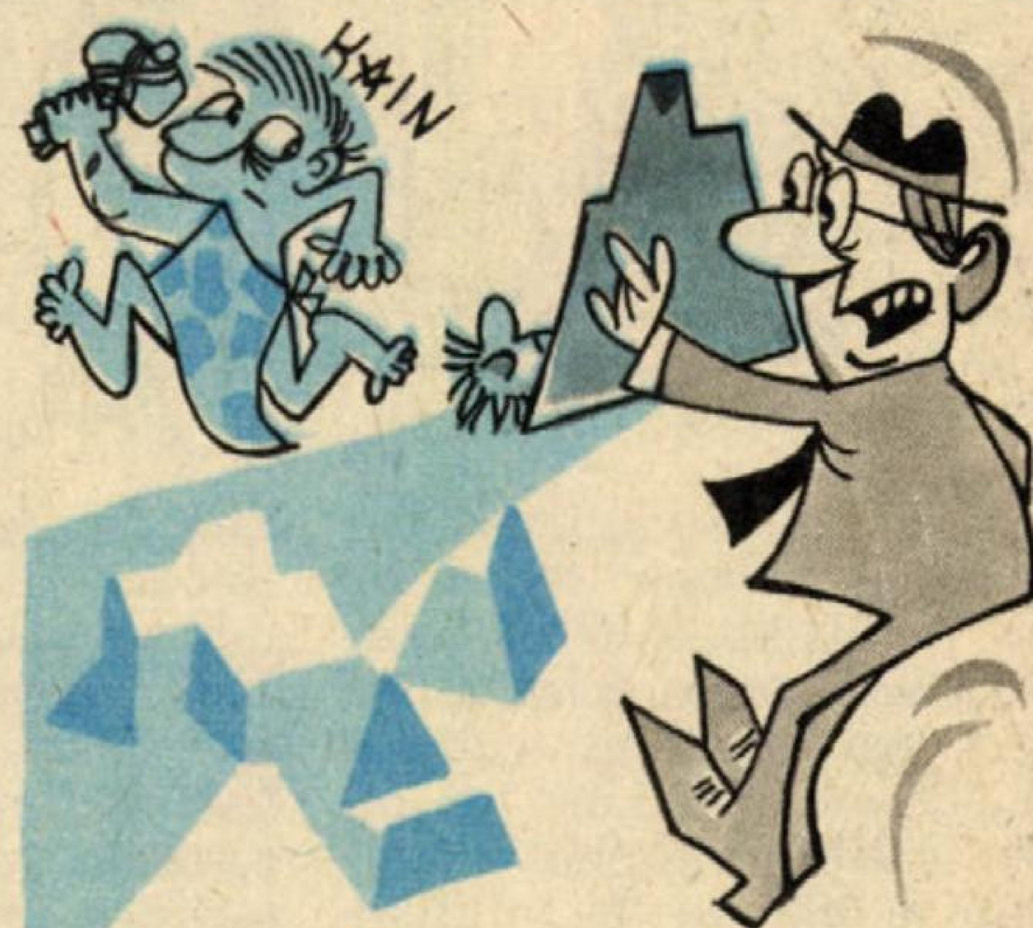

– Nyújtsa ki a nyelvét, kérem!

HA EGY PESTI OTT LETT VOLNA

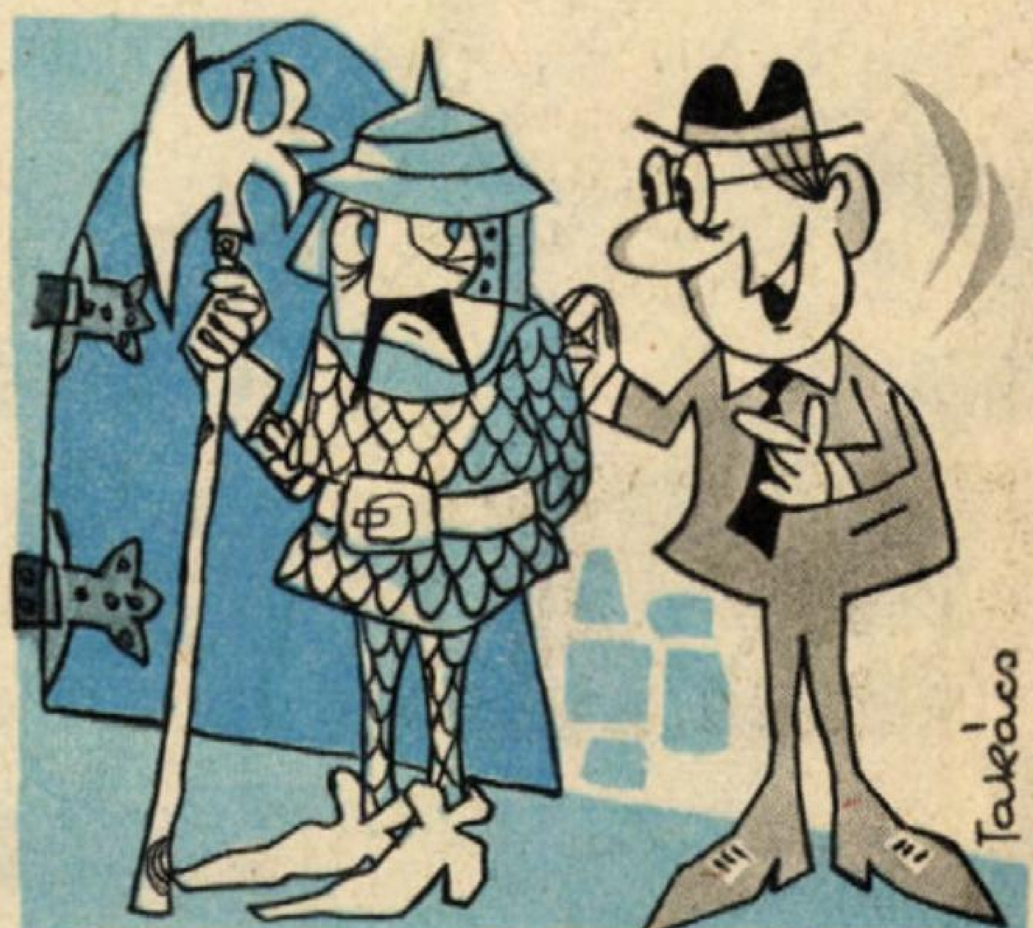
– Négyszázért tudok egy albérleti szobát.

– Várjon csak, majd elkapja magát az Angyal!

– Garantálom, hogy ezzel a hanggal még egy ORI-rendezvénybe sem kerülhetne be!

– Jé, maguknál is divat a fémszálas ruha?

ULTI-PARTI

Nyugdíjban nem volt semmi dolguk,
hát bőven nyílott alkalom:
a Ferencvárosban a téren
kártyáztak a kőasztalon.
Az egyik étrendjét mesélte
és zöldet mondott ultival,
nem szabad este enni néki,
a gyomra, sajnos, nem a régi,
egyébként nincsen semmi baj.

A másik éppen tökre rontott,
ultija, negyven-száza volt,
közben hallását panaszolta,
a nagy csönd ellen lázadott.
Hajdan, mint kürt, harsant a szellő,
légy zümmögése ágyú-zaj . . .
Most vekker csörömpölhet néki,
nem hallja, füle nem a régi . . .
egyébként nincsen semmi baj.

A harmadik (nyolcvan felé tart)
durchmarssal vette át a szót:
Éjjel az asszonyt felkerestem
s az asszony elcsodálkozott.
„Nincsen egy félórája – mondta –,
hogy nálam voltál, Tivadar.”
Nem tudtam mit felelni néki:
memóriám már nem a régi . . .
egyébként nincsen semmi baj.

Bródy László

Speer és Schirach kiszabadult

Endrődi István rajza

– Mit szól ehhez az ujjongó tömeghez?
– Hja, ez az újfasizmus.
– Ne tréfáljon! Ez még az eredeti régi.

Pesti tudósítónktól

***A** napokban áramzavar volt a környékünkön. A vaksötétben elhatároztam, hogy gyertyát keresek. Fel akartam gyújtani a villanyt, hogy könnyebben megtaláljam a gyertyát, de nem égett.*

Hallatlan!

A „Miről beszélnek az emberek?” című többkötetes tanulmányomhoz újabb beszélgetésfoszlányt rögzítettem emlékezetemben. A 6-os villamoson beszélgetett két idősebb hölgy:

— Nem tudod, mi van a Marival?

— Férjnél van.

— Igazán? És a Juci, aki kiment Kanadába?

— Ott férjnél van.

— Értem. És mi van a Sárikával?

— Férjnél van.

— És mit hallottál az Éviről?

— Még nincs férjnél.

A továbbiakban is így osztályozták a nőnemű emberiséget. Az egyik csoportba azok kerültek, akik férjnél vannak, a másikba azok, akik nincsenek férjnél. Egy

pillanatra kísértésbe estem, és már majdnem megkérdeztem, hogy nem tudják-e, vajon Indira Gandhi férjnél van-e, aztán mégsem szólaltam meg. Nem szabad a természetes folyamatokat durván megzavarni.

*

***M**iniország pénzügyminisztere egy sajtóértekezleten elmondta, hogy pénzügyi nehézségekkel küzdenek, majd így folytatta:*

— Kis ország vagyunk, kong az államkincstár. Mi például inkább kezet fogunk az árulóval, de nem fizetjük meg.

f. l.

A csalétek

A Városligetben nemzetközi vasútmodell-kiállítás nyílt, a Magyar Vasútmodellezők Országos Egyesülete és a Közlekedési Múzeum közös rendezésében. Az érdekes kiállításra közel fél ezer külföldi modellező érkezett. Sokan elhozták a vasutaikat is az autójukon...

A precízen berendezett terepasztalokon akkora forgalmat bonyolítottak le, hogy a nézőknek szemük-szájuk tátva maradt a bámulattól. Egyszerre több különféle szerelvény száguldott a bonyolult sínrendszereken. A kis vonatok azonban sohase késtek és sohase karamboloztak, ami azt mutatja, hogy a leggondosabb munkával elkészített vasútmodell sem hasonlít mindenben az eredetihez...

*

Hegyek között, völgyek között zakatol a vonat... Nem is egy, legalább öt szerelvény robog a szoba nagyságú terepasztalon.

Két zömök, őszbe csavarodott férfiú szinte révülten bámul egy pontra, a parányi alagút nyílására. Csak azt nézik és semmi mást. Az alagútból most ismét előbukkan a liliputi mozdony, hosszú kocsisort húz maga után. A két férfi meghatottan néz össze, egyikük megjegyzi:

— Hiába, az alagút, az mindennek a teteje!

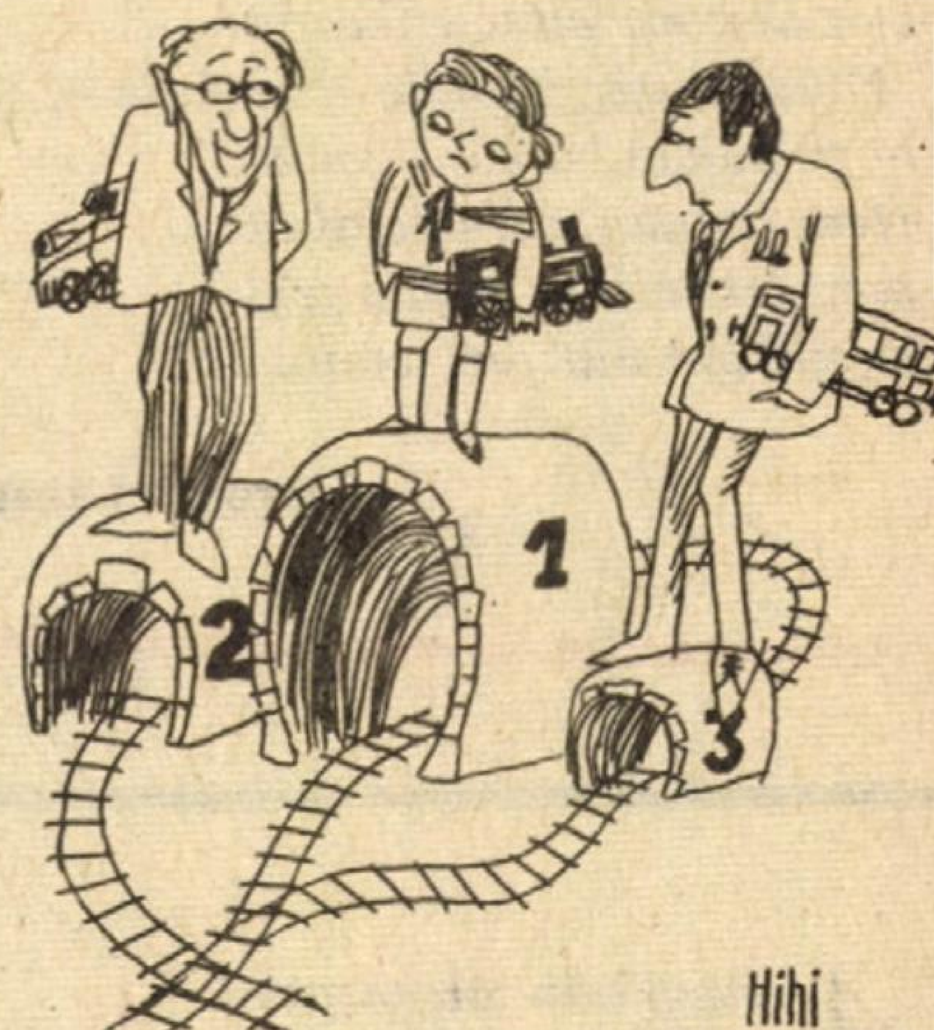
*

A kiállított tárgyak egyik legérdekesebb darabja egy aprólékos gonddal megmunkált famozdony volt, amelyet 1884-ben faragott egy pásztorfiú. Képzeljük, mennyi dolga lehetett a szegény pulijának, amíg a modell elkészült...

– Sajnálom, a professzor úr most nem ér rá...

GYŐZELMI DOBOGÓ

„Nem az a fontos, az ember hány éves..."

A MODELLEZÉS TÖRTÉNETÉBŐL

*Az emberek
erre-arra
tenger pénzt kiadnak,
különféle
kilengések
divatnak hívatnak.
A szemünk a
gombafejet
alig, hogy megszokja,
idelibben
kacéran a
híres alig-szoknya.
Bár a szoknya
tarkabarka,
ezer színben játszik,
mégis az a
legfurcsább, hogy
alig-alig látszik.
Akár tél van,
akár ősz van,
vagy, ha tavasz zsong itt:
a nők karcsú
kis bokája
ki-kivillan combig.
Én azt mondom,
csak a férfi
van arra hivatva,
hogy építő
kritikával
hasson a divatra.
Ha a lenge
alig-szoknyát
karban kinevetnék,
a nők is majd
e divatot
ész nélkül levetnék.*

*

*Ha ott tartasz,
hogy a rémhír
alig-alig hat rád,
tudd meg, hogy már
megjelent az
alig-alig nadrág.
Csak Londonban
kell megtenni
egy kis divat portyát,
s kizárt minden
félreértés:
ezt férfiak hordják.
A szmokinghoz,
a zakóhoz,
kis nadrágba bújva
azt játsszák, hogy
„gyermek vagyok,
gyermek lettem újra".
Hosszú haj és
rövid nadrág! –
ezt vajon ki érti!
Avagy talán,
aki hordja,
alig-alig férfi!*

Szőnyi Zoltán

MOZIMŰSOR

KALANDOS FILM

TERMÉSZETFILM

SZATIRIKUS FILM

IFJÚSÁGI FILM

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

PANASZKODNAK AZ UTASOK

1

Mióta a váci országút forgalmát is erre terelték, az autóbuszok rendszerint tömve érkeznek meg Fótra, gyakran meg sem állnak, csak elrohannak az orrunk előtt. Emiatt 50—60 munkába járó ember késik el rendszeresen a munkahelyéről. Nagyon félünk, hogy télen még ennél is rosszabb lesz a helyzetünk. Egy nagyobb kocsi, amely Fótról negyed hatkor indulna, megoldaná a problémát!

Fóti utasok

2

A komáromi vasútállomás legnagyobb utasforgalma reggel fél öt és hét óra között bonyolódik le. A hírlap- és dohányárusító pavilon mégis csak hét órakor nyit ki. Nem lehetne a nyitvatartási időt az utasforgalomhoz igazítani?

Kovács Imre
Komárom

3

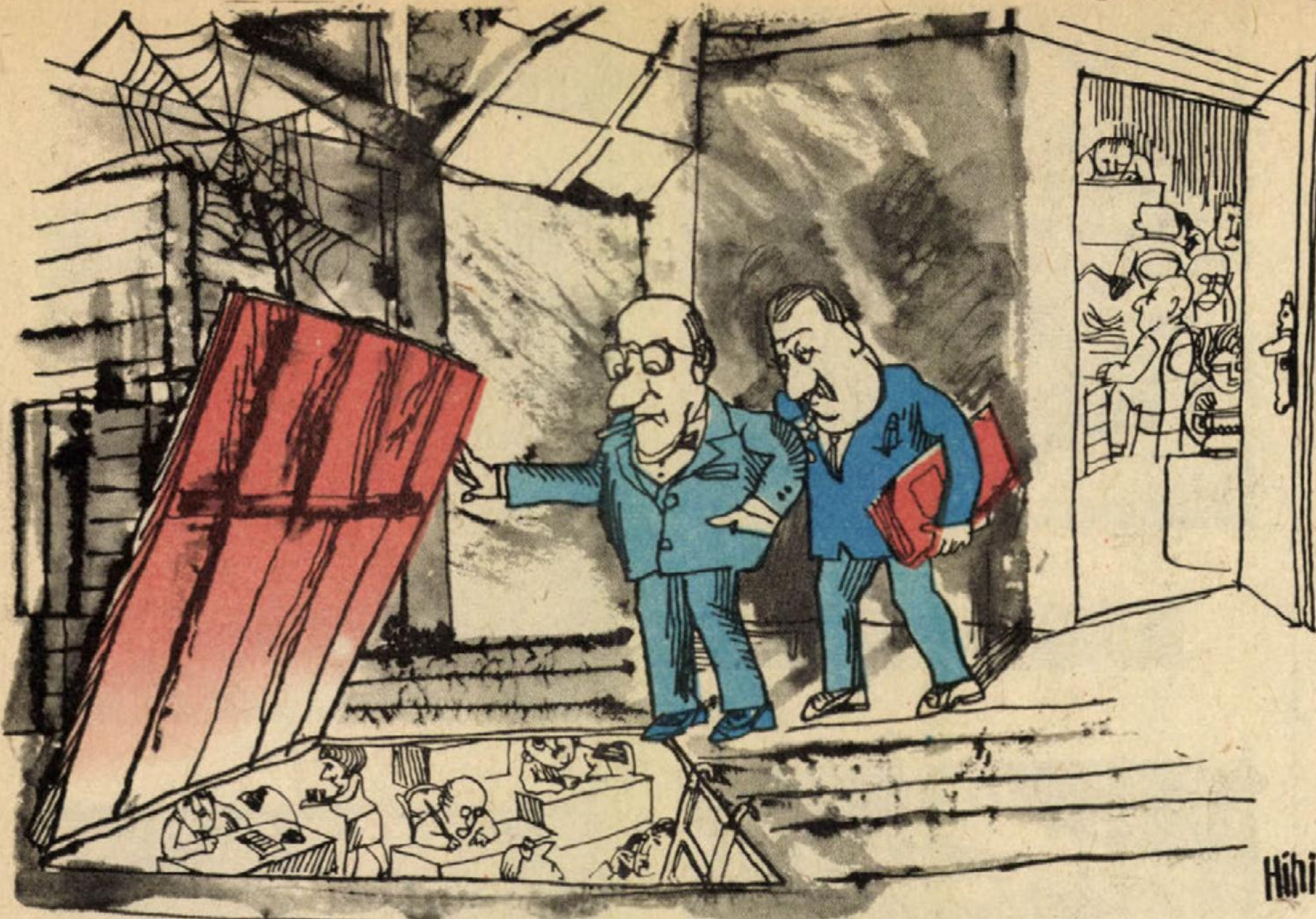
Az IBUSZ szeptember 18-án különvonatot indított Pécsre, amelynek sokszázad magammal én is utasa voltam. Az első kellemetlen meglepetés az volt, hogy a vonatot Kelenföldről, a legtávolabbi és a legnehezebben megközelíthető pályaudvarról indították. Ráadásul a vonat kb. 300 méterrel a pályaudvaron kívülre tolatott be, pedig bent is volt üres vágány. Este, hazafelé, 21 percet késett a vonatunk, akkor már csak egyetlen „1"-es jelzésű autóbusz állott bent, villamos egy sem. Képzelhető, milyen kálváriát jelentett a 800 pécsi kirándulónak, míg Kelenföldről hazajutott a lakására! Nem lehetne egy kicsit gondosabban megszervezni az ilyen túrákat?

Dr. Lévai András
Bp., XV.,
Czabán Samu tér 10.

A főnök felfedező úton

Hegedűs István rajza

– Jé, hát nekünk itt is van egy részlegünk?...

Háthá valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

– Miért akarsz öngyilkos lenni?
– Mert unom az életemet.
– És gondolod, hogy az öngyilkosság elszórakoztat?

*

Fizikaórán:
– Vízi erővel áramot fejlesztenek, ez aztán a villanyt szolgáltatja. Ki tud egy másik példát, ahol a vízi erő világosságot szolgáltat?
Benőke jelentkezik:
– Például az ablakmosás.

*

– Igaz, hogy ha az ember uborkát eszik, attól megszűnik a szeplő?
– Igaz, de csak egy esetben.
– Mikor?
– Ha a szeplő az uborkán van.

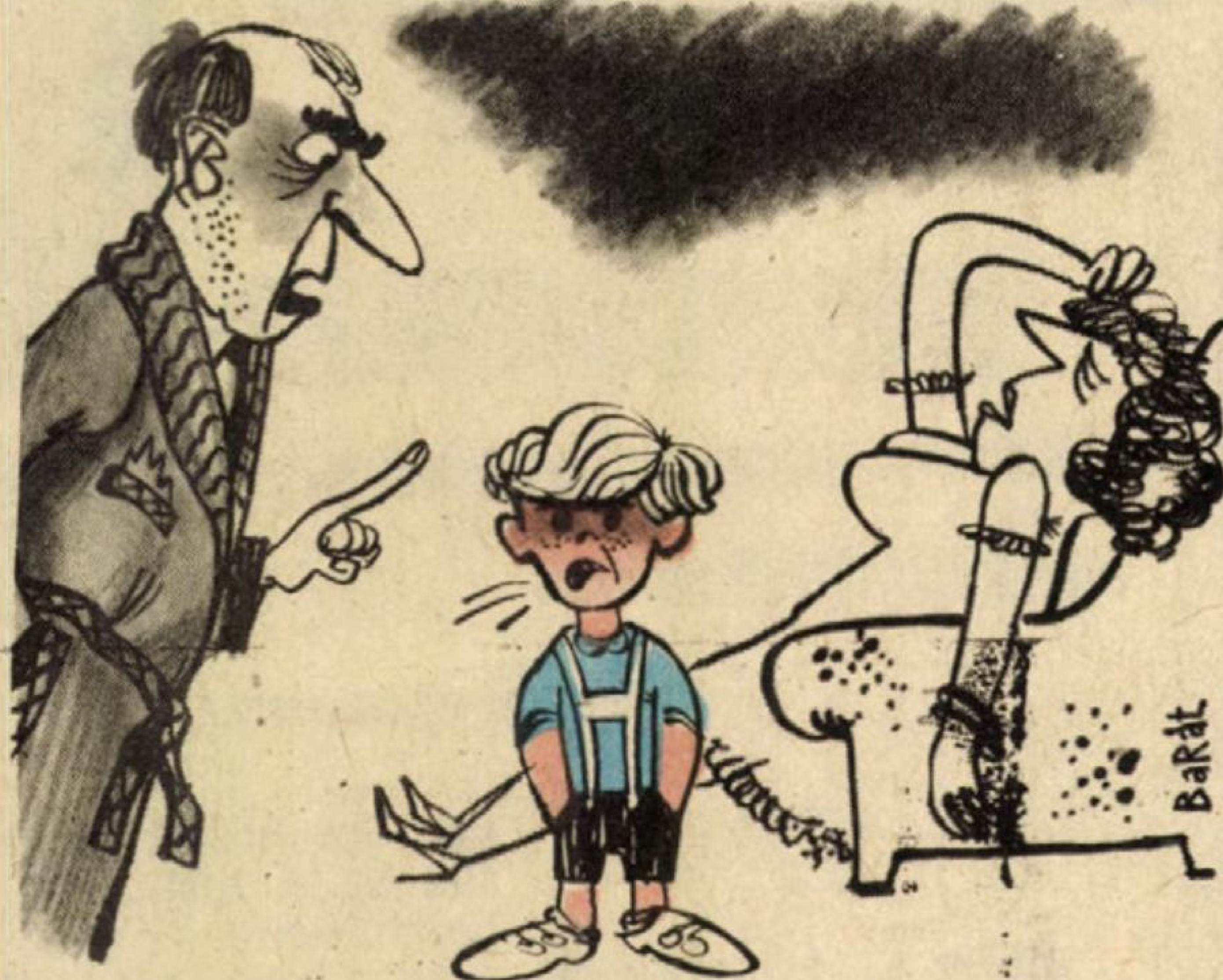
*

– Mi a papád, kisfiam?
– Beteg.
– Te szamár. Arra vagyok kíváncsi, hogy mit csinál?
– Köhög.

*

– Táncoljunk vagy beszélgessünk inkább, Mancika?
– Nagyon fáradt vagyok. Inkább táncoljunk.

Konok kölyök

– Igenis el fogok válni a feleségemtől!...

Zsarolás

– Ha nem adsz holnap ismét fodrászra, végigülöm az éjszakát...

MiNdeNFéLe

Barát és ellenség között néha csak annyi a különbség, amennyit mi teszünk köztük.

Démokritosz nem felelős az atombombáért.

Szabad-e beavatkozni más államok külügyeibe?

Csak titkot érdemes nyilvánosságra hozni.

Hasonlatok nélkül túlságosan egyszerűek lennének a dolgok.

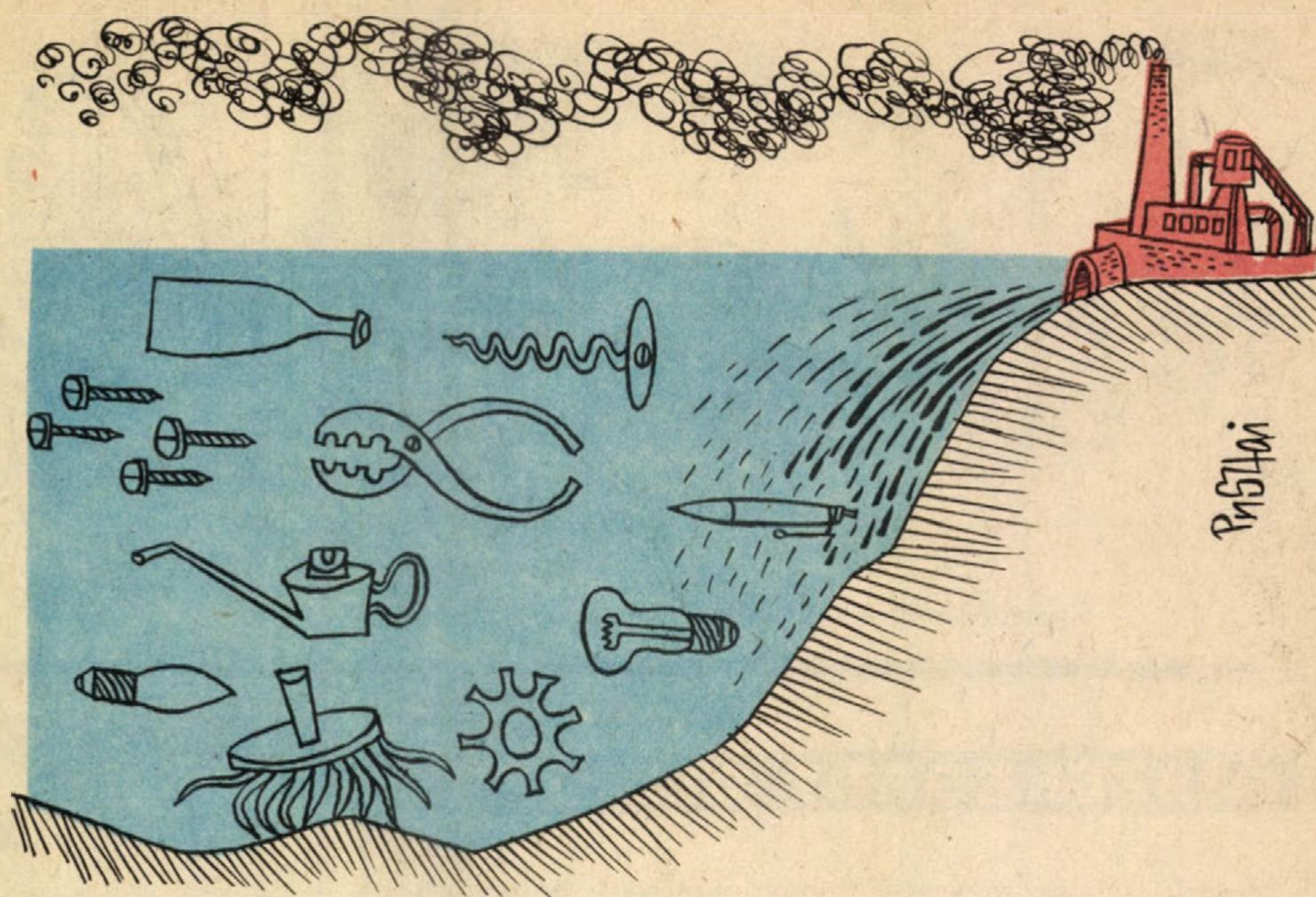
Fölösleges megismétlődnie a történelemnek, mindig van új.

Felfelé sem lehet korlátlanul építkezni, a Föld légrétegének vastagsága határt szab a lakásépítési programnak is.

F. L.

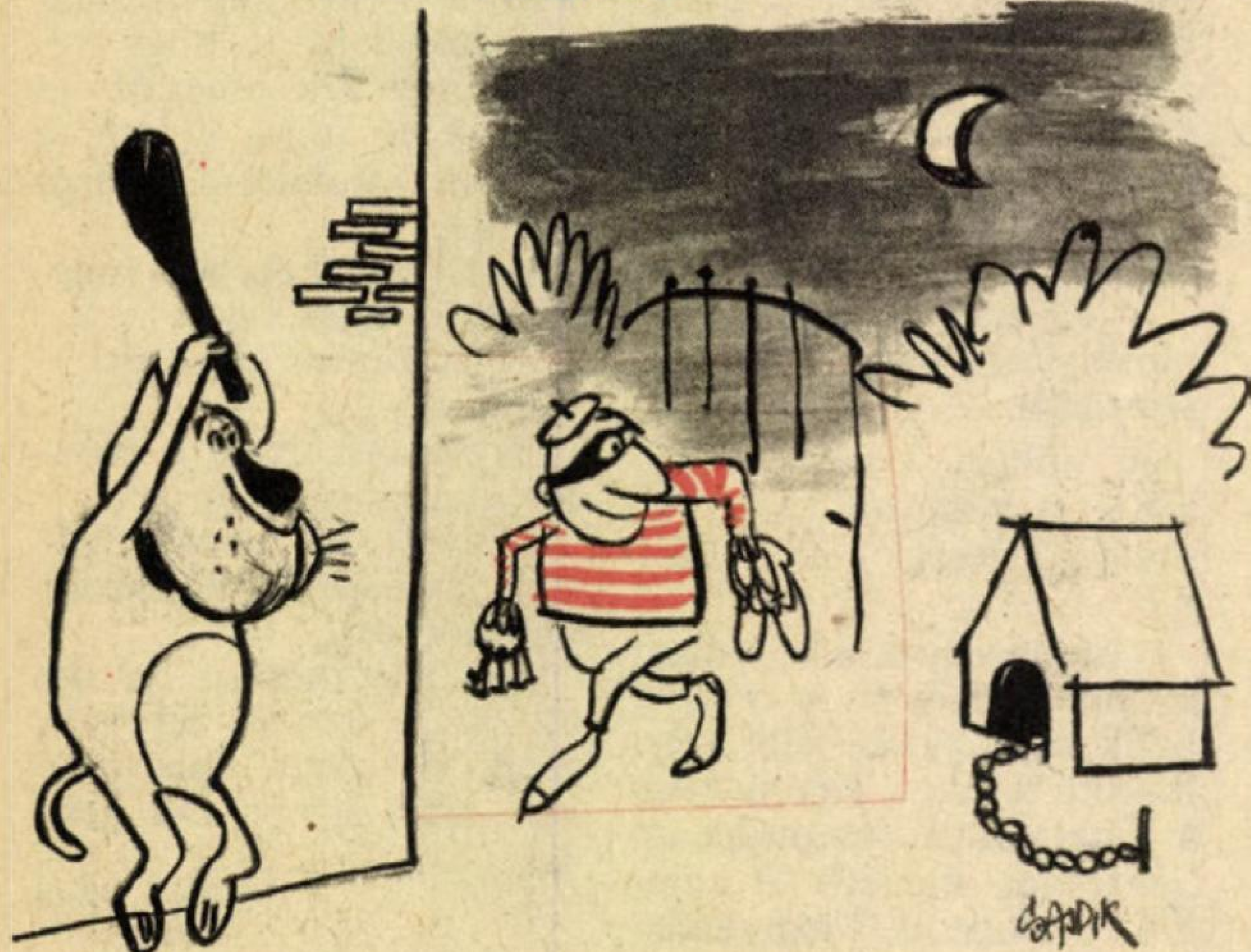
Kép a jövőből

Pusztai Pál rajza

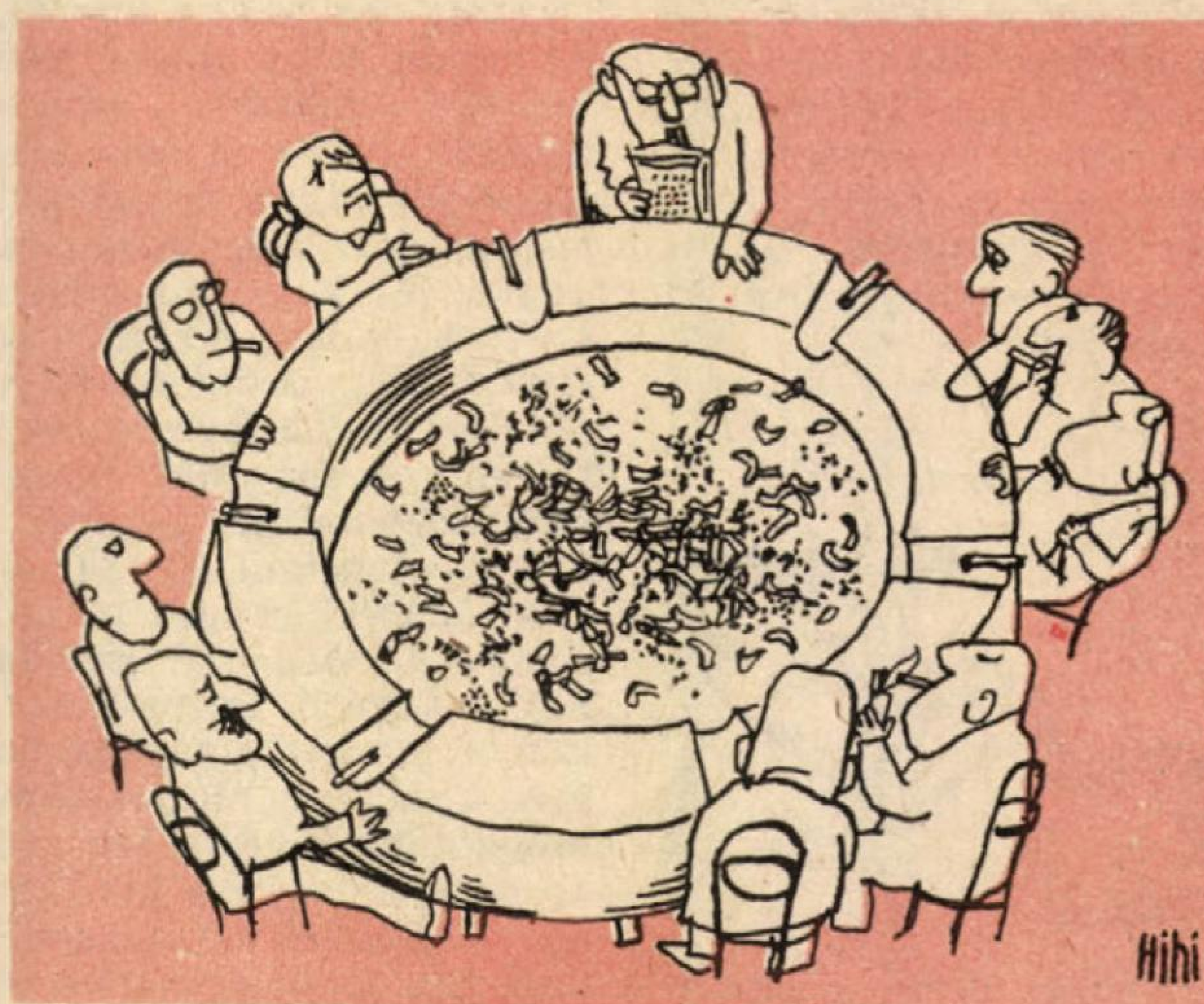

A szennyezett vizek élővilága.

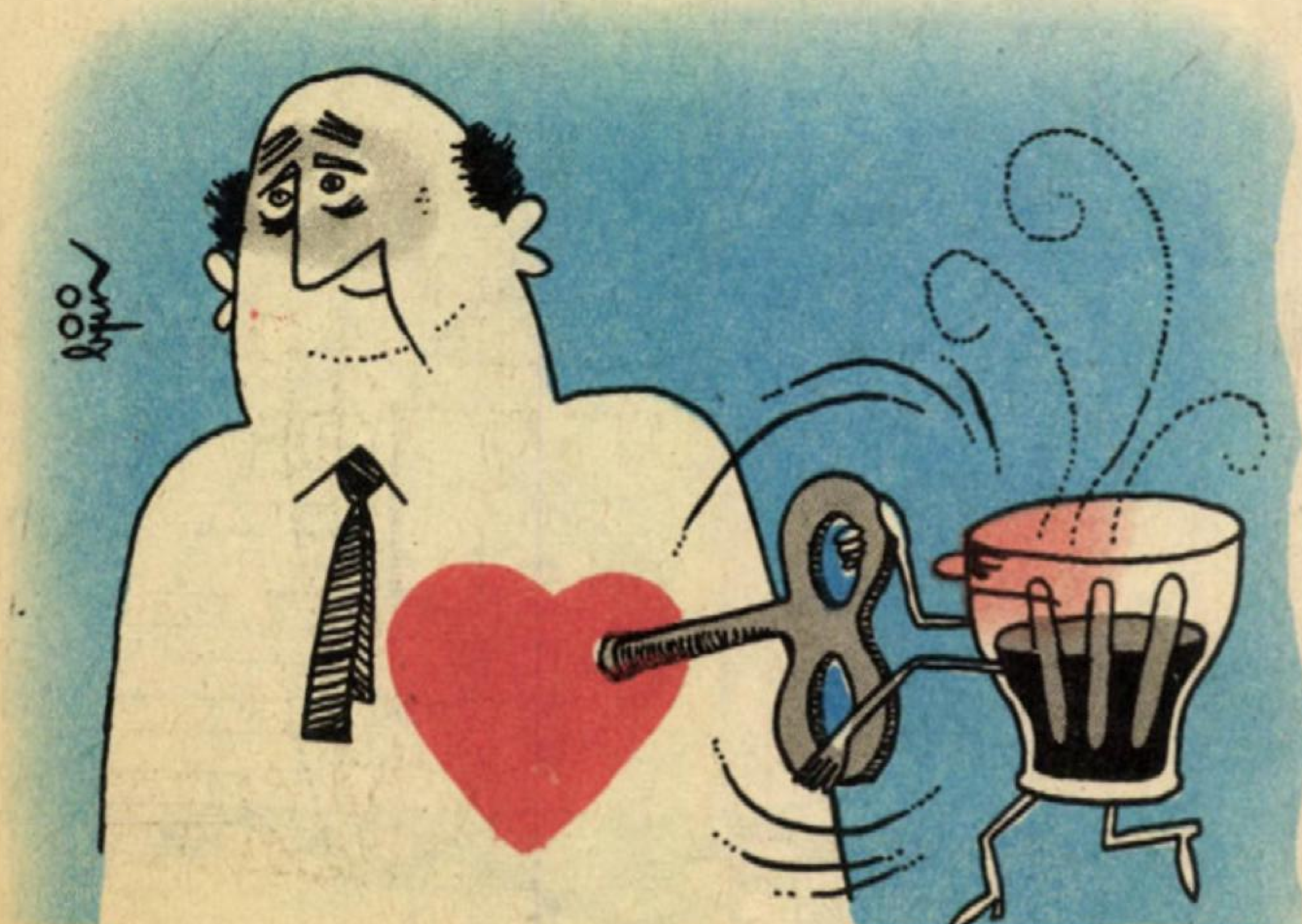
Hadicsel

Értekezlet

Erős kávé

Szakemberek

– Úgy látszik, eltörött a főnyomócső . . .

Karambol

– Valami fejes lehet, egy lépést sem tesz gyalog . . .

Egy űrhajós rémes kalandja

ÖSSZERAGADT OLDALAK

Én nem tudom, más hogyan van vele, de nálam mindig egy kis szertartás előzi meg egy-egy új könyv elolvasását. Először is meggusztálom a fényes borítólapot, majd leveszem, megnézem a könyv kötését. Ha novellás kötet, fellapozom a tartalomjegyzéket, ha külföldi, megnézem ki fordította, és azt is elolvasom, ki illusztrálta, és végül, hogy hány példányban jelent meg, hol nyomták, és milyen ív-szabvány szerint. Ha ezek után még marad energiám, akkor még a könyvet is elolvasom. Esetleg.

Az utóbbi időben azonban komoly nehézségeim támadtak: a könyvlapok összeragadnak. Néha hat-nyolc oldal, néha kettő, majd ismét kettő. Eltéphetetlen szerelmesek módjára tartja össze valami, ásó-kapa sem választja őket szét. Igaz, azokkal a szerszámokkal még nem próbálkoztam, először ugyanis körömráspollyal próbáltam szétválasztani a lapokat. Természetesen eredménytelenül. Akkor áttértem a Wilkinson pengére, de az összeragadt oldalak ellenálltak nekem és tovább őrizték titkukat. Egy ismerősöm elmesélte, hogy vizet forral és a gőz fölött választja szét az oldalakat. Sajnos, ez a módszer sem vált be nálam.

Most már nem kísérletezem tovább. Hiába olvasom a 43. oldal alján, hogy Cynthia végigdőlt a heverőn és érezte, hogy Roger föléhajolt, amikor... amikor nekem rögtön a 46. oldal jön, ahol már a pernambucói nagykövetség bálján vagyunk, és hogy mi történt Cynthia és Roger között, azt csak sejtem, pedig két teljes oldalon le van írva az, amit sejtek, és ma már igazán nem szégyenlősek az írók.

Így olvastam el özvegy Isonzói Oszkár mai témájú regényét. Meg kell mondanom: nagyon tetszett ez a könyv: szaggatott, izgalmasan, újszerűen meg-megtört cselekménye végig lekötött, és csak a legjobb külföldiekkel tudom összehasonlítani. Egy jó türelmű, leleményes és sok apró szerszámmal rendelkező barátomnak sikerült viszont az összeragadt oldalakat kettéválasztania. Így, minden oldalt elolvasva, állítólag, nagyon unalmas volt.

És ekkor jöttem rá a lényegre. Talán tudatosan, azért préselik így a könyveket, hogy bizonyos oldalak kihagyása csak a könyv javára szolgál. De mégsem ez lehet a nyitja. Akkor miért ragadnak össze az Ehrenburg- és Hemingway-könyvek is?

Tardos Péter

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÁRUTERÍTÉS

A kis alföldi városkának, Hajdúnánásnak a tejivójában nyolcan sorakozunk reggeliért. A sorban állók már tudják: ha itt gőzölög a forralt tej, kávé, kakaó, akkor sütemény nincs. Mert amikor sütemény van – tej nincs.

Megkapom a kávémat, kifli nélkül. Lehajtom üresen, majd átugrom a szomszédos hentesboltba tepertőért.

– Tepertőnk nincs – mosolyog a hentes, kezét széttárva.

A pulton viszont friss kifliket pillantok meg, s rögtön veszek is néhányat.

Visszamegyek a tejivóba a friss kiflikkel. A reggelizők otthagyják félig felhajtott tejüket, kávéjukat, s lóhalálában rohannak a henteshez kifliért. A tejivó kiszolgálólánykája csak irul-pirul. Látszik, hogy nem bűnös a dologban. Azt mondja: – A sütőüzem kifutófiúja viszi a henteshez a friss kifliket.

– Én meg csak átléptem a henteshez – magyarázkodom –, hogy vegyek egy kis tepertőt az üres kávé után, s lám, a pulton rátaláltam a friss kiflikre.

A lányka kezében megremeg a tejesbögre:

– És kapott tepertőt? – kérdi.

Legyintek, mire a lányka rám mosolyog:

– Látja, ha nincs is kiflink, de tepertőnk viszont nekünk van.

S máris méri a tíz deka szép, húsos tepertőt, meg is sózza gusztusosan, akár egy valódi hentes.

Dénes Géza
Budapest

Jó szív

– Fogyassza, jóember, egy kis maradék . . .

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Van-e véleményük?

Kikérem magamnak!
D. F.

Van, különben nem lenne mit megváltoztatnom.
F. L.

Van, de nem mondom meg. Enélkül is elég sok a haragosom.
F. Gy.

Természetesen. Mindenről megvan a szilárd véleményem, amit nyíltan meg is mondok, mert van hozzá bátorságom. Nem bírom az aggályoskodókat, akik lenyelik a véleményüket. ...De miért pont most kérdezik?...
(f—p)

Van, de türelmes szóval meg lehet győzni az ellenkezőjéről.
G. Sz.

Egy pillanat türelmet, mindjárt megnézem a véka alatt.
K. A.

Igen, van... De hova is tettem?... Megvan!... Megvan a véleményem...
M. Gy.

Többször is, mint kellene.
P. L.

Van, de sajnos senki sem kíváncsi rá.
R. B.

Már hogyne volna. Melyiket parancsolják?
S. A.

Az semmi, még véleménykülönbségem is van!
S. P.

Vanni van, csak nem mindenben értek egyet vele.
(t.)

– . . . ez maga?? . . .

REPÜLŐÚT

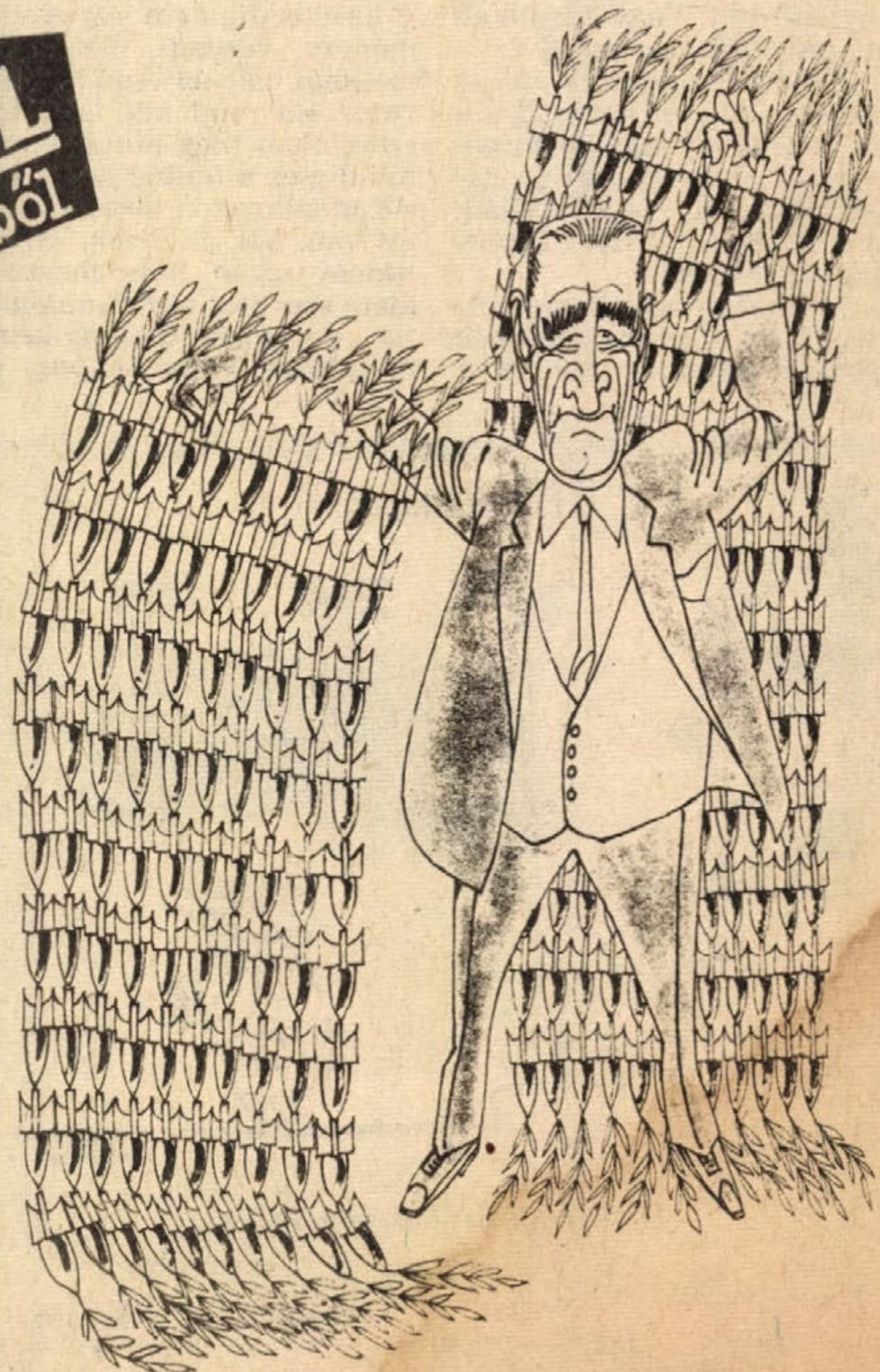
Rajzok a berlini EULENSPIEGEL-ből

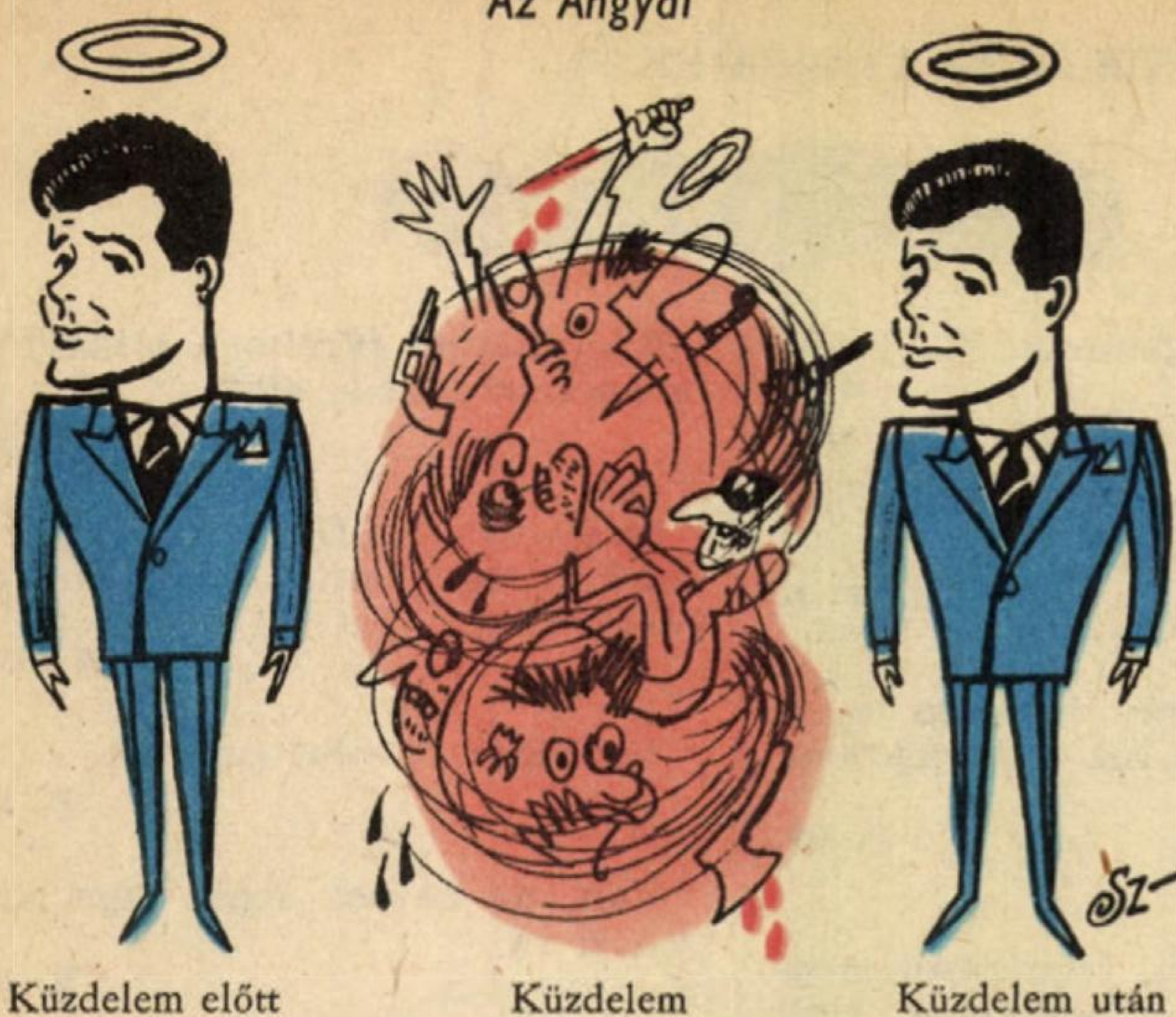
KÉNYELMES HIVATAL

JOHNSON SZŐNYEGEXPORTJA . . .

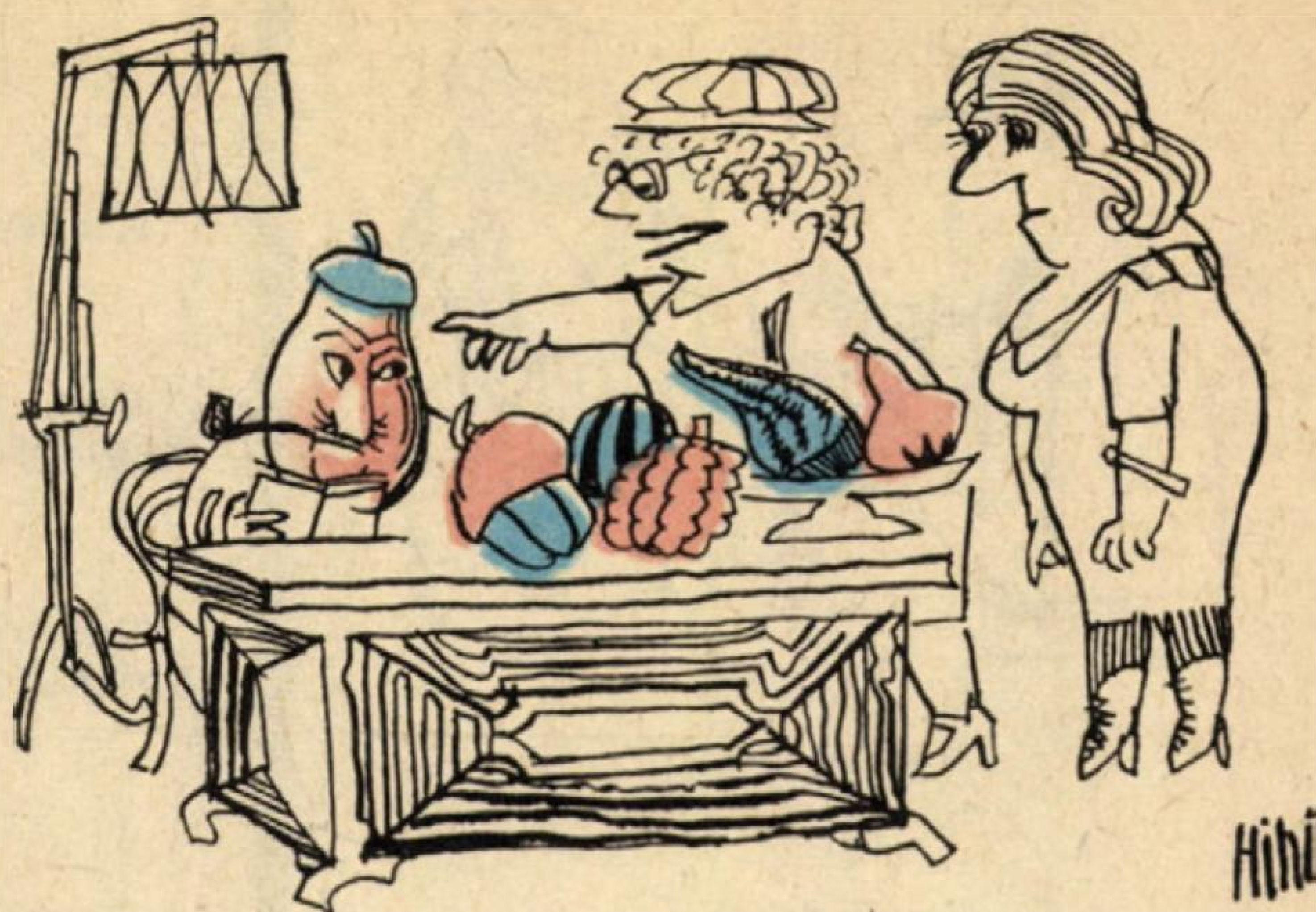

Az Angyal

Küzdelem előtt — Küzdelem — Küzdelem után

Divatba jött a dísztök

– Hol szerezted ezt a remek példányt?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

GYÖNGYIKE

Gyöngyike ez év október elsején lépett be hozzánk. Munkája idényjellegű lesz ugyan, de nagy fontosságú, sőt, mondhatnám: bizalmas természetű (dunnahuzatként nyer alkalmaztatást szerény háztartásomban), érthető hát, hogy tüzetesen átvizsgáltam az iratait.

Ebből megtudtam, hogy teljes és pontos neve: „Dunna 3·5 sz. gyöngyike minőségi v." és hogy egy jó nevű, iparkodó vidéki család: a Sátoraljaújhelyi Fehérneműgyár sarja.

Meghatott az a figyelmesség, hogy még születésének pontos dátumát (1966. máj. 29.) is feljegyezték személyi igazolványába. Régóta vívja már ádáz harcát a magyar fogyasztó, és hűséges fegyvertársa, a magyar sajtó azért, hogy az ipar tüntesse fel termékein a gyártás és a szavatosság idejét. E harc eddig nem sok eredményre vezetett, de lám, mégsem volt teljesen hiábavaló! Ha romlandó élelmiszereinken még nincs is ott mindig ez a fontos jelzés, — a dunnahuzaton viszont már ott van, hál' istennek. Nem tudom ugyan, hogy mennyi ideig szavatos egy dunnahuzat, de az én Gyöngyikém mindössze négyhónapos, s így sem állott, sem romlott nem lehet. Ez megnyugtatott. Kedvező benyomást tett rám az is, hogy a szóban forgó hajadon I. osztályú minősítést nyert.

Lehangolt viszont az, hogy Gyöngyike fiatal kora és jeles osztályzata ellenére mily feltűnően piszkos volt! Rozsda- és kenőcsfoltok szeplőtelenítették, számos helyen fellelhető volt rajta a gyári, a szállítási és a bolti viszontagságok nyoma. Legszebb ékessége, illetve éktelensége az a tyúktojás nagyságú folt volt, amelyet a dextrin hagyott rajta. A dextrin, amellyel személyi kartotékját levakarhatatlanul hozzáragasztották. Mindezek következtében Gyöngyike az első menetrendszerű járattal megy a Patyolatba, s csak onnan visszatérve léphet szolgálatba.

Azt a pénzt, amit a Patyolatnak adok Gyöngyike használat előtti kimosatásáért, szívesen adnám a kereskedelemnek: venne rajta celofánt vagy műanyagtasakot, s abban hozná forgalomba tisztán, gusztusosan, s nevének megfelelően: *fehéren* az ilyen *fehér*neműt. Legalábbis az első osztályú árukat!

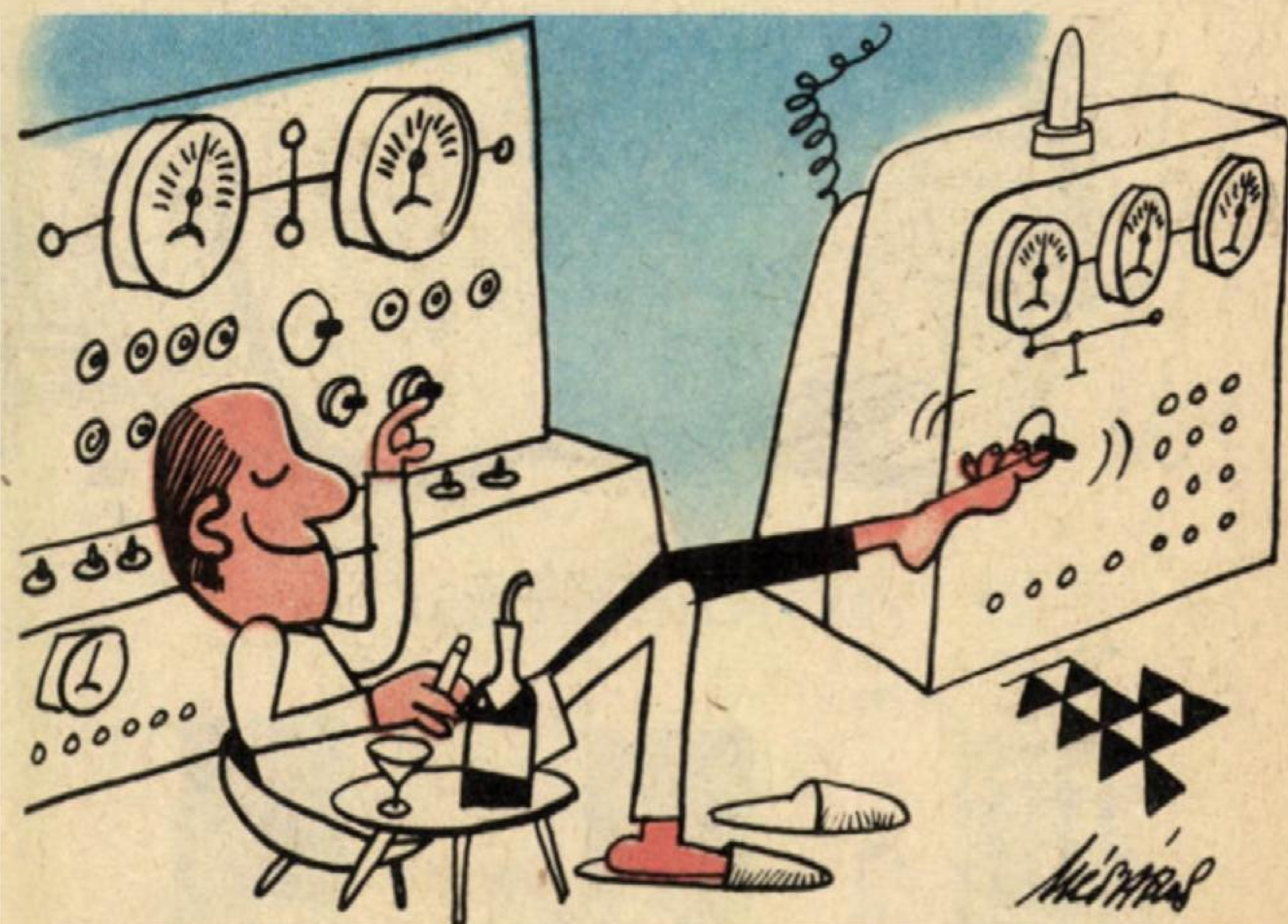
(radványi)

Fizetésnapon

– Hetedik Alfonz! Mutasd a slejfnit!

Gépkorszak

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.2148 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504